

AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
INGYENES LAPJA

Orosházi HARANGSZÓ

XVIII. évfolyam 4. szám · 2011. advent–karácsony

Váltság a válságban

Megoldáskeresés lázában ég a világ, kicsiben és nagyban egyaránt. Számítások és prognózisok röpködnek, elemzések és jóslatok kavarnak a fejekben, kiutak építésébe kezdenek mindenhol. Valahogy menekülni kellene az adóságokból, a tökéletesnek beharangozott devizahitelekből, az egzisztenciavesztés fenyegető réme elől. Valahogy ki kellene találni a jövőt, amikor az üzemanyagárak már az egekben járnak, amikor a lassan felfelé kúszó adók egyre többet húznak ki a zsebekből, amikor nem lehet tudni, hogy holnap van-e hová bemenni dolgozni. Valahogy menteni kellene Európát, amikor a görög zuhanás sodrása rádőbentette a kontinenst, hogy ami stabilnak látszik, az nagyon is ingatag... És ez csak néhány a sok közül. Boldog karácsonyt?

Nehéz önfeledten ünnepelni, amikor a hétköznapi gondja ott marad a tudat mélyén, amikor a nehezedő helyzet rányomja bélyegét az ünnep külsőségeire, amikor a világot átszövő politikai, gazdasági folyamatok nem ünnepelnek, hanem kiméretlen, monoton törvényszerűséggel araszolnak tovább a következmények felé. Mégis bátran hihetünk abban, hogy a karácsonyi boldogság nem az elvesztett „békebeli idők” nyugalmanak néhány napos illúziója, hanem egy olyan hír, egy olyan igazság, amely két évezredet már túlélve hír és igazság lesz, amíg világ a világ. És ez a hír, ez az igazság nem más, mint amit a betlehemi éjszakában az an-

gyal szava hirdetett a pásztoroknak. „Ne féljetek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

Üdvözítő született ma nekünk. Nekünk! Isten azzal a személyességgel érkezik hozzánk, amit soha nem érzünk meg, amikor sodródunk a válság jelenségeiben. A tömegben sodródva nincs személyesség. Becsapottak tömege, elszegényedők tömege, kilátástalanok tömege, csalódottak tömege: ugyan ki az, aki azon kívüli, hogy a válságkezelésre vonatkozó ígéreteit elejti a hangosbeszélőből, odalép az egyénhez azzal, hogy én neked akarok segíteni? A testté lett Ige úgy jelent meg a világban, hogy személyválogatás nélkül mindenkinek lehetővé tette a vele való találkozást. És ez a találkozás nem csupán egy rajongó tekintet, egy féltve őrzött autogram, unokáknak lelkesen mesélt hajdanvolt történet. Ez a találkozás életváltozás és elkötelezés. A félelem reménységgé változása, a mulandó értékeknek elkötelezett és éppen ezért milliószor csalódó és kilátástalan ember elköteleződése az örök értékeknek. Ez a csoda! Ami a legbensőnk betegsége, az gyógyul: szűnik a félelem, és bizalommal lesz. Ami a minket körülvevő világ objektív valósága, az kap új dimenziót: a mulandóságot legyőzi az eljövendő örökkévalóság.

Nincs az a válság, amiben a váltságot hozó Úr megtestesülésének ünnepe szegényes lenne. Karácsony mindig gazdag,

mert igazi értéke független tőlünk. Nem a mi igyekezetünkön múlik és nem a mi anyagi erőnk vagy nagylelkűségünk a döntő: a döntő pillanat már kétezer éve bekövetkezett. A betlehemi éjszaka nem maradt egy a sok éjszaka közül, hanem különlegessé lett, mert megérkezett a Megváltó. Isten nagyobb és maradandóbb ajándékot nem adhatott az emberiségnek, minthogy közösséget vállalt vele és megmutatta, hogy nem felmérhetetlen, közömbös messzeségben van a világtól és az embertől. Közvetlenül érinti Őt a világ és az ember, hiszen az Ő teremtménye, és nem akarja, hogy elveszzen. Testet kellett öltetnie? Emberi szavakkal beszélnie a kibeszélhetetlenről? Az életét adni áldozatul? Igen, ha ez az ára, akkor igen: mindezt megtenni született a betlehemi istállóba.

Még nem tudjuk, hogyan köszönt ránk 2011 karácsonya. Havasan vagy lattyakosan, feltámadó vagy sutba vetett reményekkel, forrongó vagy csendesedő világpolitikával. Az azonban egészen biztos, ha Betlehem angyalai nem is kiáltanak, mi azért újból elmondjuk mindenkinek, mit is mondtak akkor. Mert szeretnénk, hogy a válságból gazdag karácsony hozzon váltságot. Gazdag karácsony, amely Isten szeretetéből, a Benne bízó ember hitéből, az ebből fakadó örömből hoz számunkra nagyon sokat... 2011-ben is.

ÖRDÖG ENDRE

*Mindenkinnek áldott karácsonyt
és egészségben, örömben gazdag új évet kíván
az Orosházi Evangélikus Egyházközség*

A karácsony jelentése: Immánuel

Csillog-villog minden a főutcán (ha szegényesen is), de a karácsonynak nem ez a lényege. Az egy ősi névbe összefoglalható: Jézus Krisztus. Máté evangélista is elbeszéli születését (az 1,18-tól).

Ebből a tömör, de világos elbeszélésből megtudjuk, hogy az eljegyzett menyasszony neve Mária volt, a bátor vőlegényé pedig József. Csakhogy közvetlenül az eljegyzés ünnepélyes eseménye után támadt egy kis zavar az ifjú pár között, mert a becsületes József döbbenet értesült arról, hogy a feleségjelölt állapotos... először nem érthette azt a megfogalmazást, amivel az evangélista érzékelteti számunkra a titok hátterét: „*kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől.*” [1,18]

Tehát nem terhes, nem állapotos, hanem áldott állapotban van a Szentlélektől. Csakhogy ehhez kevés az emberi közlés, mert ízléstelen cinizmussal egy-két szerencsétlen flótást befűztek volna már dekameroni értelemben bárhol a világon. József csak annyiban különbözött a felszarvazottnak vélt szerencsétlen férfiaktól, hogy nem akart balhét csinálni, nem vádolta meg Máriát paráznasággal, nem vágott a fejéhez szaftos kifejezéseket „és nem akarta őt megszégyeníteni” [1,19]. Ehelyett – finom és kedves úr lévén – csendben, minden feltűnés nélkül, titokban akarta útjára bocsátani, sorsára hagyni a megesett hölgyet, hogy így szabaduljon meg a nem akart és nem várt gyermektől, az idegen férfi porontyától. S ekkor megérkezett az egyetlen hiteles követ, akinek

el lehetett hinni a valóságos esemény mennyei tisztaságát. Megjelent álmában az Úr angyala (követe), és elég részletes magyarázatot adott arra nézve, hogy itt nem egy megesett, szerencsétlen lánykáról van szó, aki nem bírt ébredező nemiségével, hanem Isten szent eszközéről, akinek az üdv történetben van felettébb fontos szerepe az emberiség javára.

Az Úr angyala felvilágosította Józsefet, hogy akit Mária a szíve alatt hordoz, az a Szentlélektől van! És mindez azért történik, hogy beteljesedjék a sok-sok messiási prófécia, és köztük is az egyik legjelesebb, amit Ézsaiás prófétált a 7,14 szerint: „a szűz fogan a méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek.” Ez a név – Immánuel – azt jelenti magyarra fordítva, hogy „velünk az Isten.”

Az angyali követ szavára József engedelmesen reagált. Álmából való ébredése után teljesítette a családfői kötelezettségét, azaz maga mellé vette Máriát, aki tehát áldott állapotban volt, és mindent megtett a biztonsága érdekében, gondoskodott róla és védelme alá vette.

Adja meg nekünk is Isten szent követe ezt a felvilágosítást, hogy ez a bibliai beszámoló nem mese, nem mítosz, nem pusztá ajtatos legenda, hanem Isten fel-emelő és magához ragadó üzenete: Ő akar velünk közösségre lépni, Jézusban. Amikor csak Jézusról hallunk, ezt kell hallanunk: velünk az Isten! Amikor csak Jézusra nézünk és a keresztre látunk, akkor annak a lényege ez: velünk az Isten!

Kedves Olvasó, ha már eljutottál eddig, neked szól az üzenet: veled az Isten! Gondjaid vannak? Eltévedtél életed útvesztőjében? Egyedül érzed magad? Nem sikerült az életed? Bánat lakozik a szívedben? Úgy érzed, hogy senki se törődik veled? Magadra hagytak? Senki nem kopogtat be hozzád? Kényelmetlen a betegágy? Szűk a lakás? Nincs, aki megajándékozzon egy kis szeretettel, békeséggel, harmóniával?

Nyisd meg szíved-lelked az igei (angyali) üzenet előtt, fordítsd bánatos lényedet a Szentírás karácsonyi története felé, és ismerd fel a hajnalpírt: veled az Isten. Mindig is veled akart lenni, csak te nem vetted észre. Mert azt hitted, hogy majd a lottó segít. Vagy az ismerősöd. Vagy végre szerencséd lesz. A lottó nem jött be, pedig reménykedve hallgattad a rádióbemondót, de rutinosan kellemes hangján mindig más számokat közölt, mint a tied. Az ismerőst pedig hiába hívtad, elkerülte otthonodat, és a szerencse is forgandó, valahogy sose akart feléd fordulni. Íme, valaki odalép a szíved ajtajához: „*Én vagyok! Veled vagyok!*”

S ha megtörténik a nagy találkozás, a napfelkelte, akkor már mindent más fényben, sőt szent viláosságban látunk. Ettől a pillanattól kezdve nem szorulunk magyarázatra. Megszületett a felismerés: velünk az Isten, veled az Isten, velem az Isten... Jézus Krisztus által.

SZERKESZTŐI ÜZENET

Királyod érkezik

„*Ímhol jön a te királyod, alázatosan és számaron ülve*” [Mt 21,5]

Aföldi királyok, uralkodók általában hatalomra, dicsőségre, elismerésre töreksenek. Felsőbbségük tudatában következetesen érvényesítik akarataikat többnyire még akkor is, ha az nem feltétlenül népük javát szolgálja. Jólétben, anyagi biztonságban élnek, abban a biztos tudatban, hogy őket ez megilleti. Gyakran talán észre sem veszik, fel sem ismerik a szegénységben, gondok között vagy testi-lelki nyomorúságban vergődők súlyos helyzetét. Így volt ez a régmúltban és nem változott azóta sem.

Egyszer, egyetlenegyszer eljött egy ki-

rály, aki egészen más volt, mint a többiek. Örökkévaló otthonából értünk, emberekként jött le a Földre. Lejött, hogy menyeyi Atyjától kapott szent küldetését teljesítse, áldozattá legyen bűneinkért... érettünk, miattunk megszületett egy betlehemi istállóban, hogy felnövekedve végigjárja az emberlét nehéz útját.

Egyszerű emberek szegényes hétköznapjait élte, nem volt része bőségben, gazdagságban. Tanítását sokaság hallgatta, csodatetteit bámulták, gyógyításait elfogadták, de szeretetet kevesektől kapott, köszönetet alig. Tanítványai tisztelettel, csodálattal vették körül... követték, de igazán nem ismerték Őt...

Sokan félreértették, reménykedve vagy éppen félve, felkelők népvézerét lát-

ták benne. Gyanakvás, gáncsoskodás kíséerte mindenfelé, pedig Ő szavaival, tetteivel, teljes lényével a békességet hirdette. Betegeket gyógyított, szenvedőkön, elesetteken segített, szeretetről, megbocsátásról, alázatról prédikált. Alázatról, de nem megalázkodásról! Mert földi hatalom előtt magát soha meg nem alázta! Isten előtti alázatra mutatott példát!

Türellemmel viselt szenvedése, kínhálála és dicsőséges feltámadása nekünk az életet jelenti, ha elfogadjuk! Egyetlen feltevéle ennek az őszinte bűnbánat!

Advent napjaiban Zakariás próféta szól hozzánk: „*Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas.*” Menjünk eléje, fogadjuk Őt hittel, bűnbánó szívvel, boldog várakozással! Áldott karácsonyt! (FE)

Karácsonyi történet 1941-ből

*Régi családi ereklyék, iratok között lapozgatva egy kopott kockás füzetre bukkan-
tam. Édesanyám tintaceruzával írott sorait tartalmazza, feltehetőleg az 1941–42-es
évekből. Személyes élményeit, gondolatait vetette papírra. Hogy mi volt az igazi cél-
ja az írással, nem tudom. Talán naplószerűen megörökíteni azt az időszakot. Az ír-
sokból egy karácsonyi történetet választottam ki, melyet igazán már ismertem.
Gyermekkoromban elmesélte nekem (mint felejthetetlen élményét) kedves, ugyan-
akkor megrázó emlékként.*

*Az országunkat sújtó trianoni tragédia és a II. világháború közötti történelmi idők-
ben járunk. Az erdélyi visszacsatolás után minden magyar érzelmű ember örömmá-
morban élt, természetesen a mi családunk is. Édesanyám bátyját – áldott emlékü ke-
resztapámat – egy visszakapott erdélyi kisfaluba helyezték jegyzőnek. Őket készült
meglátogatni az akkor még egyedülálló húga az első karácsonyon.*

JANTOS ISTVÁNNÉ

ERDÉLY FELŐL MIT HOZ A SZÉL?

De jó egy kicsit utazni! Kizökkenni a mindennapi élet egyhangú robotjából. Nem törődni semmivel, csak kibámulni az ablakon, és nézni a tovasuhanó tájakat. Nézni a természeti kép ezer változását.

Karácsony szombatja volt. Téli mintha megfeledkezett volna rólunk, nem jelentkezett, és a napsugár – mintha tavasz lett volna – melegen szórta sugarait. Én a vonat ablakánál – nem törődve az utazás kényelmetlenségével – álltam, és élveztem az utazás örömeit. Nagyon boldoggá tett még az a tudat is, hogy esté-
re odaérek rég nem látott Bátyámékhöz, és a karácsonyi szent estét meghitt, boldog családi körben fogjuk eltölteni. Úgy, mint amikor gyermekek voltunk, s együtt zengett énekünk: „Krisztus Urunknak áldott születésén”.

A vonat futott. Már túl voltunk Nagyváradon is. Kezdődtek a hegyek. A Sebes-Körös mintha bújócskát akart volna játszani: hol eltűnt, hol ismét előbukant a vonat mellett. A hegyek mind közelebb jöttek és magasabbak lettek. Nem győztem csodálkozni a gyönyörű látképen. Csucsánál elértük a Királyhágót, Erdély kapuját. Csodáltam a magas sziklákat, a vízesést, a hegyláncot, szerettem volna a vonatot megállítani, felmenni minden hegy tetejére, bejárni a meredek hegyoldalt, és a legmagasabb csúcson dicsőíteni Istent, aki mindezeket alkotta. Vonatunk befutott az alagútba, és én ráeszméltem, hogy mégis csak jobb, ha futok a vonattal, hisz Karácsonyest közeledik. Lassan kezdett sötétedni. Alig vettem észre, hogy ámentünk Kolozsváron, Erdély fővárosán. Közeledtünk Dés felé. Eszembe jutott, hogy mi történne, ha Désen nem kapnék

vonatot. Mindjárt igyekeztem magam megnyugtatni, hogy az lehetetlen, hisz' egy fél órát még várni is kell a vonatra, amelyik tovább fog vinni. Tudtam, hogy vonatunk sokat késik, de reméltem az utolsó pillanatig.

Végre megérkeztünk Désre. Gyorsan leszálltam a vonatról, és kerestem a másikat, amelyik tovább visz. Nem akartam elhinni, mikor azt hallottam, hogy már tíz perce elment. Végül megértettem, hogy nincs másik vonat, csak éjjel, amivel reggel lehet csak odaérni. Csak álltam földbe gyökerezett lábbal, és vártam valami csodát, mi visszahozza az én karácsonyi örömet... Szerettem volna sírni tehetetlenségemben. Semmi remény... Bementem a váróterembe, alig voltunk egy páran. Leültem félre bánatommal, és még a legszegényebb viskóban lévő családot is irigyeltem, kik családi körben tölthetik a szentestét. Kinéztem az ablakon: egy hatalmas karácsonyfa állt a folyosón. Eddig nem is nagyon vettem figyelembe, hisz' minden állomás folyosóján volt. Úgy gondoltam, nekem még messze, a Bükk aljában, egy erdélyi faluban áll a fenyőm, nem is ilyen magas, nem is nagyon díszes, de nekem mégis nagyon kedves... Hazagondoltam a sok kedves Karácsonyestére, és sírtam... sajnáltam ezt az estét, mely a sok-sok remélt öröm helyett csak szomorúságot hozott.

De ugyan mi történt? A várva várt karácsonyi dallam üti meg a fületem: „Mennyből az angyal”. Vagy csak képzeled? Mindnyájan – szinte egyszerre, mintha parancsszóra tettük volna – sietünk a hangok felé. A folyosón a gazdagon feldíszített, piros-fehér-zölddel kivilágított hatalmas karácsonyfa alatt ott állt

a MÁV fúvószenekara. Mi mindannyian, kik az állomáson tartózkodtunk – utasok, vasutasok – mint egy család, ott álltunk együtt a fa alatt, és boldogan hallgattuk az énekeket. Itt ünnepeltünk a mindenki karácsonyfája alatt. Egyszerre nem éreztem magam elhagyottnak, boldog voltam.

Másnap reggel megérkeztem Bátyámékhöz. Azután már nem bántam, hogy lemaradtam Désen, sőt örültem neki. Mert úgy ismerhettem meg az embereket, és éppen ezen a Karácsonyestén, hogy nagyon várják mindnyájan Krisztust, és örvendeznek az Ő megszületésén. Várják, és én hiszem, hogy nem hiába várják, mert Ő fog jönni, a győzelem az Övé lesz, csak mi mellette maradjunk.

CSEPREGI ILONA
(1941 karácsonya)

Szívemben szeretet...

Szívemben szeretet,
Karácsony közeleg.
Karácsony éjjelén
Meváltó született.

Betlehemi istállóban,
kicsi Jézus a jászolban.
Szeretet a szívekben
Meváltotta életem.

Ajándék és vásárlás,
kitölti az életed.
De ami igazán lényeges,
azt soha ne feledd!

Fehér takaró borítja a tájat,
Zúzmara lepi el a fákat.
Fényes csillag ragyog az égen.
Karácsonyi csend van,
Mindenki szívében.

Jézus szeretete
töltse be a világot,
Minden embernek,
Boldog karácsonyt kívánok.

HACK DÓRA
9/6

Mit jelent számomra a karácsony?

Karácsony. Keresztyénségünk egyik legfontosabb és legjelentősebb ünnepe. Az ige testté lett értünk, emberekért, hogy megmenten bennünket elvesztett állapotunkból. Minden karácsony-ünnep Isten hatalmas szeretetéről tanúskodik, egyszülött Fiát küldte a világba. Mindemellett a köztudatban pont ennek az ünnepnek veszett el az igazi jelentősége, fontossága. A hangsúly a Megváltó születéséről, Isten szeretetéről szépen lassan áttolódott az ajándékozás, a rohanás oldalára. Ezért ha azt kérdezzük az emberektől, hogy „Mit jelent számomra a karácsony?”, akkor különféle válaszokat kapunk. Mi az iskolában, adventre készülve is ezt kérdeztük meg kis- és nagydiákoktól. A most következő írások az ő tollukból származnak.

2. a osztály

1. Mszületett a kis Jézus és boldogságot hozott a világra! Együtt ünnepli az egész család Jézus születését.

2. A karácsony Jézus Krisztus születésnapja, ezért szeretem.

3. Istennek semmi sem lehetetlen, ezért küldte el Jézust.

4. Karácsony előtt sokat imádkozok.

2. b osztály

1. Úgy várom a karácsonyt, hogy elmelegyek az Árpád-kertbe a gyertyagyújtásra.

2. Számomra a karácsony a legszebb ünnep, amely a szeretetről szól. Mindig nagyon várom, hiszen ilyenkor együtt az egész család. Hetekkel előtte, advent idején már eltölt a várakozás érzése. Vasárnaponként meggyújtunk egy gyertyát az adventi koszorún. Anyukám sokat mesél Jézusról, akinek földi születését karácsonykor ünnepejük.

3. Meggyújtjuk a gyertyákat, s így várjuk, hogy megszülessen Jézus. Kijavítjuk azokat a hibákat, amiket barátainknak, szüleinknek, tanárainknak okoztunk.

4. El szoktam menni a templomba karácsonykor. Az egész család odaül a karácsonyfa mellé és énekelünk. Karácsonykor egy picit olvasok a Bibliából. Csinálunk mikulásokat vagy hóembert.

3. a osztály

1. Szeretem a karácsonyt, mert megkönnyebbülést érzek a szívemben. Megtisztítom a házamat. Megtisztítom a lelkemet. Nekem a legnagyobb ajándék Jézus.

2. Számomra azt jelenti a karácsony, hogy együtt van a család, közösség, s ünnepejük Jézus Krisztus születését és a

szívünk tisztaságát. Karácsonykor az a vágyam, hogy mindenki örüljön. Senki ne legyen szomorú, a hajléktalanok se, mert mindenki csak akkor lehet boldog szívű. A gyerekek, felnőttek ajándékot kapnak. De a karácsonyban nem az a lényeg, hogy kapjunk, hanem hogy adjunk. Jézus Krisztus születése a legnagyobb ajándék a világon!

3. Azt jelenti nekem a karácsony, hogy várom Jézust és meggyújtom a gyertyákat. Megajándékozom a féltestvéreimet és az unokatestvéreimet, és segíték a szegényeken és hajléktalanokon. Felállítom a karácsonyfát és kidíszítem, aláarakom az ajándékot. Megtisztítom a házat és a szívemet.

3. b osztály

1. Nekem a karácsony az egyik legszebb ünnep az évben. Azért szeretem, mert anyával nagyon finom mézeskalácsot sütünk. Feldíszítjük a lakást és ajándékot is készítünk. Adventi koszorút is veszünk és vasárnaponként meggyújtunk egy gyertyát.

2. Advent idején édes, fűszeres illat járja át a lakást. Mindennap izgatottan ébredünk, hogy vajon mit rejt számunkra az adventi zsákocská. Karácsonykor a város ünnepi fénybe öltözik, a városi karácsonyfa ezer szikrát ont. Szeretjük nézni a ragyogását. Lázás készülődéssel bontogatjuk a díszeket karácsony napján és öltöztetjük fel velük a fenyőfát. Szenteste együtt a család.

4. a osztály

1. Nekem a kedvenc ünnepem a karácsony, mert Istentől is kaptunk egy ajándékot, a Fiát... és arról is szól, hogy ajándékot kell adni másnak. Más néven ez a szeretet ünnepe. És ha másnak is adsz ajándékot, kimutatod vele, hogy szereted.

2. Számomra a karácsony az egyik legszebb ünnep. Jézus születése, szeretet, család, békesség, együttlét jut róla eszembe. Szeretem az ünnepre való készülődést, mert készítünk adventi koszorút, feldíszítjük az otthonunkat. A finom illatok is eszembe jutnak, mert anyával mindig sütünk mézeskalácsot.

3. Számomra a karácsony egy nagyon szép ünnep. Jézus születését, a megtérést jelenti nekem. Ezen az ünnepi napon karácsonyfát állítunk, énekelünk, imádkozunk, és Jézus születéséről beszélgetünk. Jézus Betlehemben született, egy jászolban. Aki hisz Jézusban és Istenben, az soha nem tér rossz útra.

4. b osztály

1. Karácsonykor sok ajándékot kapok és adok. De nem az ajándék a fontos, hanem a szeretet. Az a fontos hogy szeretettel legyünk és nemcsak magunkra kell ilyenkor figyelni, hanem a betegekre és a hajléktalanokra, vagy akiknek nincsenek szülei. Mert nem csak az ajándék a lényeg, és nem mindig mi vagyunk a középpontban.

2. Számomra azt jelenti, hogy a családdal együtt van. Karácsonykor szeretetet érzek és összetartást, bizalmat. Ilyenkor még boldogabbnak érzem magamat, és szerintem mindenki sokkal boldogabb, mint hétköznap, mert ez egy csodálatos ünnep.

7/6 osztály

1. Az adventtel kezdődik, amikor anyukámmal elkészítjük az adventi koszorút, és utána minden egyes vasárnap meggyújtjuk a gyertyákat. Feldíszítjük a lakást közösen. Anya elkészíti a mézeskalácskészítőt, én meg kiszaggatom, megsütjük és cukorral díszítjük.

2. Amikor vége van az istentiszteletnek, hazamegyünk, és ott vannak a fa alatt az ajándékok. Csinálunk képeket ezekről meg a családról. Mindenki megkeresi a sajátját és kibontja, közben karácsonyi zenék mennek. Miután kibontjuk az ajándékokat, azután megvacsorázunk. Életem legszebb karácsonya az volt, amikor öcsém először karácsonyozott velünk.

3. A karácsony előtti héten kiválasztjuk a karácsonyfát. Mindent előkészítünk szentestére: az ajándékokat, a ház díszítését és miegymást. Karácsony délutánján feldíszítjük a fát, közben karácsonyi énekeket énekelünk és elmelegyünk a karácsonyi istentiszteletre.

12/6 osztály

1. Sajnos manapság a karácsony már nem a családról, hanem a bevásárlásról és a tökéletes ajándék megvásárlásáról szól. Az üzletekben már október végén felkerülnek az ünnepi díszek, a média is a vásárlásra csalogat minket, így az ember akaratlanul is abba a csapdába esik, hogy azt hiszi, ez a legfontosabb. Ám ez nem így van! Sokkal fontosabb az, hogy ezen az ünnepen az egész család egészségben, boldogságban, békességben együtt lehessen, minthogy a legdrágább, legdíszesebb ajándékot szerezzük be. Egy esti séta a kivilágított városban, a talpunk alatt ropogó friss hó, a fenyőillat, a gyertyafény, a kézzel készített, szívből jövő ajándékok,

Cogito ergo sum VIII.

Ismét itt van karácsony szent ünnepe. Lobog a gyertyaláng, szikrázik a csillogszóró, a karácsonyfa alá ajándékokat teszünk. A meleg szobában minden csillog-villog, összegyűlik a család. De most vagy máskor gondolunk-e arra, hogy mi történt pontosan ezen a titokzatos estén, az Istengyermek születésekor, több mint kétezer évvel ezelőtt, egy faluszéli tehénistállóban?

És hogy miért éppen egy tehénistállóban? Nem méltatlan ez Óhozzá? De igen, az! Figyeljük meg ebben is a gondviselést: a körülményekhez, a várható eseményekhez Isten bölcsessége alkalmasabb helyet nem is találhatott. Hogy miért? Gondoljunk a majdan bekövetkező eseményekre. Heródes katonáinak eszébe jutna-e, hogy a megöendő csecsemőt egy istállóban keressék?

Máskülönben: aki már járt tehénistállóban, az tudja, hogy annak hőmérséklete állandó, szinte olyan, mintha központi fűtés lenne benne. A jószágok testhőmérséklete, a barmok párája egyenletes meleget tart. Ott mindig van víz és fekvőhelynek alkalmas szalma.

Betlehem szélén, az utolsó épületből lámpafény árad. Egy férfi lép be, az ajtón kívül egy asszony számárháton vár. A férfi köszön. – József vagyok. Jó emberek! Megalhatnánk itt egy éjszakára? Betlehemben eddig sehol sem kaptunk szállást – mondja. – A házban már nincs hely – hangzik a válasz –, de ha az megfelel maguknak, az istállóban alhatnak. József széjjelnéz. – Köszönjük – mondja. Bevezeti az asszonyt és a jószágot. Az asszonyon látszik, hogy várandós. Letelepdednek, beszélgetnek. A szénába készítenek maguknak fekvőhelyet, oda fekszenek. A lámpa ég. Kis idő múltán az asszony fáj-

dalmat érez. A viszontagságos utazás, a hosszú rázkódtatás után itt, az istállóban indul meg a szülés. A pásztorok is felébrednek, tudják, mi következik. Nekik sem ismeretlen az élet megjelenése. – Hozzatok be az itatóvályút! És egy pár vödör vizet... Gyújtsatok kint tüzet, tegyetek bele köveket, hogy vizet tudjunk melegíteni – intézkednek a pásztorok. Telik-múlik az idő. – Tegyétek a köveket a vízbe! – szól ismét. És egyszer csak felhangzik a sírás. A csecsemőt – aki közben folyamatosan sírdogál – megfürdetik, megtörölgetik. Mária lefekszik. József a bebugolyolt cse-

semőt átadja az anyjának, aki boldogan megszoportatja az újszülöttet. A kis Jézus nyomban el is hallgat, tudva mit kell tennie, mohón enni kezd. Mindenki boldog. Pár nap múlva vendégek érkeznek: három férfi. – Jó helyen járunk? – kérdezi az egyik. – Egy csillag vezetett bennünket. Talán itt találjuk az újszülött Messiást. – Akkor jó helyen jártok. De kik vagytok? – kérdezi József. – „Menyhárt király a nevem. Segíts, édes Istenem! [...] Gáspár volnék, afféle földi király személye. [...] Én vagyok Boldizsár, aki szerencsény király.” [József Attila] Nem jöttünk üres kézzel, aranyat, tömjént és mirhát hoztunk a Megváltónak. – Köszönjük, jó em-

berek! Hogy találtak ide? – kérdezi József. – Egy csillagot követtünk. Utunkat megszakítva Heródes királynál érdeklődtünk, úgy tudván, hogy itt született a Zsidók Királya. De ott útbaigazítást nem kaptunk, viszont Heródes kérte, hogy visszafelé menet is térjünk be hozzá és beszéljük el neki, hogy megtaláltuk-e a csecsemőt – meséli Menyhárt király. Én a király szemében azonban gonoszságot láttam és rossz előérzetem támadt – szólal meg Boldizsár – ezért úgy beszéltem meg, hogy hazafelé utunkban nem keressük fel Heródest. Sőt, azt tanácsoljuk, hogy maguk is keljenek útra az újszülöttel. Most mi elbúcsúzunk. Örömmel láttuk az Istengyermeket. József és Mária meglepetésük elmúltával megbeszélnek a hallottakat. Ismerve Heródes király gonoszságát, jobbnak látják, ha elfogadják a királyok javaslatát. Összeszedik holmijukat, Mária bepólyálja a kisgyermeket. Magukkal viszik a királyok ajándékait is. Megköszönik a szállást és elindulnak. Mi már tudjuk a Bibliából, hogy Egyiptom felé. Így sikerült elkerülni, hogy a kisdedet felleljék Heródes katonái. S talán ezért volt jobb a pásztorok szállása. De mi lesz így velük az úton a pusztaságban egy csecsemővel? Miből élnek, még ha találnak is lakóhelyet? Az Úristen bölcsessége, előrelátása és gondoskodása, mindezekkel számot vet. Talán pont az a nagy értékű ajándék, amit a királyoktól kaptak, elég volt útravalónak, és az újélet kezdéséhez.

Az Úristen gondoskodása végigkísérte útjukat, és így kíséri végig a mi egész életünket is. Merjünk úgy ráhagyatkozni az Ő erejére, ahogy Mária és József is tette ezen az éjszakán, épp csak kétezer évvel ezelőtt...

TÓTH SÁNDOR ISTVÁN

 szerintem, milliószor többet érnek. Ilyen az ideális karácsony számomra.

2. Én nagyon szeretem a karácsonyt, így minden évben nagyon várom. Szeretem, hogy a családommal együtt díszítjük fel a karácsonyfát. Minden évben együtt sütök-főzök a szüleimmel. Persze nemcsak a lakást, hanem magamat is fel kell készíteni lelkiekben. A szívemet melegséggel tölti el már maga a „karácsony” szó is. Boldogsággal, izgalommal s egyben nyugodtsággal tölt el engem ez az ünnep. Nekem minden karácsonyom nagyon szép, mert a családommal lehetek együtt, és ez a legjobb, legszebb dolog a világon.

Várom a karácsonyt

Az első dolog, ami Jézus születésnapja mellett eszembe jut, az a családom. Adventkor sok mindent várok. Például az ablakba ülve azt, hogy leesik-e a várva várt első hó, ami gyönyörűvé varázsolja a tájat. Szeretem az adventet, mert az iskolában is elkezdődik a készülődés. Az énekkarral szebbnél szebb karácsonyi dalokat gyakorlunk a közös lépcsős éneklésre, ami a hideg ellenére mindig melegséggel tölt el minden jelenlévőt. Szenteste délutánján összegyűlik a család, apus behozza a karácsonyfát és együtt díszítjük fel. Este pedig, ha minden kész, megajándékozunk egymást. Számomra ezért a legszebb ünnep a karácsony.

ÁDÁSZ GABRIELLA 9/6

Gyülekezeti alkalmainkat Istentől kapjuk

Istentiszteletek

– Istentiszteleteink száma Orosházán minden vasárnap minimum hat alkalom. A városi nagytemplomban háromszor szólal meg Isten ígéje, a leánygyülekezetekben szintén háromszor.

– A nagytemplomban 9 órakor Családi Istentisztelet (Sámuel-csoport által kialakított sorozat, a gyermeki lélekhez formálva, de a szülők számára is áldás aktívan jelen lenni. Helyszín télen is a Gyóryterem, amelyet jól lehet fűteni.

– 10 órakor istentisztelet a nagytemplomban, ahol a fűtés lehetősége szerény, de nem a párnára kellene ülni, hanem az átfűtött padeszkára, a párnát érdemes a hátunk és a padtámla közé tenni. Az ígére figyelés is átforrósíthatja a szívünket, és akkor a test sem didereg. Sajnos a Gyóryterem túl kicsi a vasárnap délelőtti alkalomhoz.

– 17 órakor könnyűzenei istentisztelet. Értékes a zene ekkor is, csak a műfaj más. A könnyűzene nem értéktelen, csak más a hagyományos énekekhez képest.

– A hónap minden második és negyedik vasárnapján, 10 órai kezdettel a pici gyermekeket nevelő szülőket várjuk gyermekekkel a gyülekezeti házba, ahol hozzájuk igazított lelki hangulatot teremtünk, és ezt is nevezhetjük istentiszteletnek (Tipegők Istentisztelete).

– A leánygyülekezetek is kínálják az istentiszteleteket. Szentetornya: 8.30 óra, Rákóczi-telep: 10 óra, Kardoskút: 14 óra.

– Minden csütörtökön 17 órától van istentisztelet a gyülekezeti házban.

Istentiszteletek látogatottsága

Mérsékelt létszámú és főleg rapszodikus. A lelkésziktatást (október 22.) követő két vasárnap (október 23-án és október 30-án) katasztrofálisan kevesen voltunk a templomban, le sem írjuk a létszámot, hogy ne kelljen pirulnunk a szégyentől a jövőendő és idegen olvasók előtt. Elég, ha Isten színe előtt pirulunk a szégyentől, amikor ezeknek a vasárnapoknak a létszámára gondolunk. Rapszodikus tehát, mert október 31-én – a reformáció ünnepe – a 10 órakor kezdődő istentiszteleten nagyon szép létszámú gyülekezet jött össze. Ilyen látványnál lehet azt mondani, hogy majdnem teltház volt. Igaz, az evangélikus iskolánk ehhez jelentős segítséget adott. Szép létszámú gyülekezet ünnepelte az oltári szentséget november 6-án, a hónap első vasárnapján is.

Újra kellene gondolnia minden evangélikusnak az istentiszteletekhez való viszonyulását. Felettből nagy lelki baj az,

ha valakinek nincs meg a lelki szomjúsága és éhsége arra, hogy vasárnaponként lelkileg is akarjon megtisztulni, táplálkozni, felüdülni, átöltözni, hanem csak cipeli tovább a bűntől bemocskolt hétköznapjait. Cipeli tovább a közönségeséget, a lelki ürességet, a mezítelenséget, és áldás nélkül vonzolja az életét.

Istentiszteleteink legfőbb lényege

Az örömhír (evangélium) meghallása bűneink bocsánatáról, amikor a liturgiában ezt halljuk a bűnvalló (általános) imádság után: „Testvéreim! Isten megkönyörült rajtunk, és szeretete abban nyilvánult meg irántunk, hogy egyszülött Fiát küldte a világba, hogy éljünk őáltala.” Vagy karácsonykor felhangzik: „Testvéreim! Isten megkönyörült rajtunk, és úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne veszszen, hanem örök élete legyen.” Az igehirdetés lényege, ha evangélikus, Isten szeretetének olyan megszólaltatása, hogy olvassa a szívünkben a hitetlenség jeges áradatát.

S fontos még az áldás. Istentiszteleteink koronája az Úr Jézustól tanult imádság után az áldás fogadása. Ne áldatlanul cipeljük az életünket. Van még más eleme is az istentiszteletnek, bizony érdemes lenne egyszer tudatosan végigelemezni egy-egy istentisztelet spirituális szerkezetét, hogy jobban hasson ránk a szent atmoszféra, és akkor még inkább feltámadna lelkünkben a vágy az igei alkalmakra.

A legtöbb ember olyan, mint a rossz étvágyú kisgyermek. Hiába könyörög az anyukája, hogy ezt vagy azt a finom ennivalót legalább kóstolja meg, ő csak durcásan elcsapja a fejét és dacoskodik. Az anyuka könyörög, hogy „de ha meg sem kóstolod, soha nem tudod meg, hogy milyen finom”. Az anyaszentegyház is hiába könyörög Isten dacoskodó gyermekeinek, s ha bele is kóstolnak a lelki eledelbe, csak azért sem akarják azt élvezni, inkább továbbra is moslékkal etetik a lelküket.

Pedig itt a lélek itala, tápláléka, az erőforrás, a világosság, valamint a végén az áldás. Nem is tennénk mindezt szóvá, ha nem lenne látható a sok boldogtalan és áldatlan élet.

Igei alkalmak

Minden kedden és pénteken reggel 8 órai kezdettel egy 20 perces reggeli áhítatra kerül sor a gyülekezeti teremben. Minden vasárnap makacsul és szorgalmasan hirdetjük ezt a lehetőséget, de na-

gyon kevés ember szívéig jut el az üzenet. A munkatársak jelentős létszámának köszönhetően mindig sokan vagyunk ezeken az alkalmakon, de a gyülekezetből nagyon kevesen csatlakoznak hozzánk.

Templomban időnként megforduló ismerősünk az egyik reggeli áhítatot a gyülekezeti ház ajtaja előtt állva (kívül) várta ki. Túlozni nem szeretnék, amikor ezt a szót mondom: tragikum a lelki halál. Sír-nivaló a lelki igénytelenség.

Kettős hiány

Évekkel ezelőtt volt bibliaóra és imaközösség a gyülekezetünkben, de most ezt nem lehet elérni. A válasz az, hogy így is túl sok alkalom van a gyülekezetben, hiszen valamilyen rendezvény majdnem mindennap van, ne legyünk maximalisták. Havonta egyszer a diakóniai csoport jön össze, igei alkalom az is. A Fénysugár Nyugdíjas Egyesület minden kedden 15 órakor áhítat tart, lelkész vezetésével, és ott elsősorban a szent ígéről van szó, az Útmutató alapján. De nincs se bibliaóra, se imaközösség. Többször is javasoltuk, hogy „alulról” kellene megszervezni. Ez a javaslat elhangzott igehirdetésben, személyes beszélgetés során, de valamiért nincs meg az a 10 fő, akik szinte követlenék a bibliaóra valóságát. Persze nem úgy értjük az egészet, hogy kéri, de utána nem járnak el rá, mint ahogy egyszer egy vasárnap esti – még hagyományos – istentisztelet esetében történt. Mindez arra mutat, hogy a tradíció (a fontos formái hagyomány) erősebb, mint a lelki (igei) finomságok kívánása. A ritkán látogatott istentiszteleti alkalom nem tudja igazán gazdagítani a lelki életet.

Bibliaóra

A nevében is benne van: közösen is ki kellene nyitnunk a Szentírást, és érdemes lenne belőle egy-egy könyvet végigolvasni, átbeszélve annak fontos üzeneteit. (A „Férfiak Sátra” kivételesen éppen ezt teszi havonta egyszer, a 2. csütörtöki istentisztelet után.) Egy-egy heti bibliaórának lehetne a koronája az imaközösség.

Imaközösség

Mert mindig van kiért, kikért imádkozni. Lehet, hogy a magán imaéletünket is gazdagítaná a közös imádság élménye. Mert mindig van kiért imádkozni. Mindig vannak betegek, különböző korúak, még gyermekek is, de felnőttek és idősek különösen sokan, akiket Isten színe elé kellene cipelnünk. Fontos lenne ez a lelki törődés másokkal, Isten színe előtt.

Mit jelent számomra a karácsony?

Mindig csodálkozom azon, milyen hamar eltelik egy esztendő. Nem is olyan régen ünnepeltük az előző karácsonyt és most elérkezik egy másik. Rohan az idő.

Ezt az ünnepet mindig is szerettem. Különleges számomra az egész hangulata. Szeretem a karácsonyfa otthont idéző illatát, a családi és rokoni együttléteket. Szeretem a vidámságot, a nevetést, jó együtt lenni azokkal a családtagokkal, akikkel egész évben alig látjuk egymást. Szeretem felidézni az ünnep lényegét is. Ilyenkor különösen megrendít az, hogy Jézus születésével, megváltozott szeretetével és munkájával nagyon nagy lehetőséget kaptunk Istentől. Ő azt akarja, hogy vele legyünk örökké. Ezért kezdte a szám-

adást is jelenteni nekem ez a szép ünnep. Számadást önmagammal, a konfliktusaimmal, a szétzilált kapcsolataimmal. Bevezettem azt a szokást, hogy szenteste levelet írtam azoknak, akiktől valami oknál fogva évközben nem kértem bocsánatot a sok bántásért. E mellett pedig biztosítottam őket arról, hogy fontosak nekem és szeretem őket. Egyre inkább belopózik az a gondolat a szívembe, hogy addig kell szeretni a szeretteimet, családomat, barátaimat, ismerőseimet, amíg itt vannak, amíg láthatom őket, amíg megölelhetem őket. Ki tudja, hogy meddig tehetem ezt meg? Legalábbis ebben az életben.

Míg kislánykoromban az ajándékokat, az izgalmat jelentette a karácsony, most gazdagodott ezzel a többlettel is.

Megrendítő lett számomra az, hogy Jézus miattunk jött le azért, hogy együtt lehessünk az örökkévalóságban Istennel és egymással. Ez a legfantasztikusabb a karácsonyban.

Nagyon szépek a díszek, az ajándékozási szándékaink, az istentiszteleteink. De kell, hogy legyen valami többlete a karácsonynak. Nem csak a bevásárlás, az ajándékozási láz. Természetesen annak is sok szépsége van. De erőt adhat nekünk az, hogy Isten lehajol hozzánk azért, hogy felemeljen Magához. Nemcsak ebben az ünnepben, hanem az esztendő, az életünk többi részében, szakaszában is.

VARGA DIÁNA
hatodéves

Villámlátogatás Tatrangon

Nem véletlen a cím: érkezésünkől az elindulásig mindössze tizenkilenc órát töltöttünk testvérgyülekezetünk festői szépségű településén (míg autóban oda-vissza tizenötöt), de így is meggazdagító élmények sorában lehetett részünk.

Nagyon örültem annak, hogy Székely Levente lelkész úr (akivel budapesti Hit tudományi Egyetemünkön együtt töltött időnk óta – idestova húsz éve – szívélyes baráti a kapcsolatomban) elfogadta meghívásunkat a beiktatásomra, és nem kevésbé esett jól, hogy a meghívás elfogadásának jelzésével egy időben egy meghívót küldött gyülekezetük örömmünnepeire. Nem lehetett visszautasítani a hívást, s hogy ne csak egyedül képviseljem az orosházikat, Koszorús Oszkár egyházmegyei felügyelő és kedves felesége társaságában indultunk a hosszú útra.

Tatráng határain túlmutató ünnepségsorozatba kapcsolódtunk, amikor október 30-án kora délután megérkeztünk, hogy részt vegyünk a templom teljes felújításáért és az újonnan épült gyülekezeti központért való hálaadásra. Reformáció kapcsán Brassó és Háromfalu gyülekezeteiben már délelőtt Rainer Stahl, a németországi Martin-Luther-Bund főtákos, Tarr Kálmán, a Magyar Bibliatársulat nyugalmazott igazgatója és D. Szabik Imre nyugalmazott püspök, a MEÖT elnöke végezte az igehirdetés szolgálatát. Másnap, 31-én délután szintén az ő előadásokkal teológiai konferencia zajlott. A

tatrángi alkalmon Adorjáni Dezső Zoltán püspök prédikált, a kolozsvári Apáczai Kollégium kórusa adott rövid hangversenyt, a környék lelkészei végezték az úrvacsorai liturgiát. Az ünnepi közgyűlésen Kelemen Hunornak, az RMDSZ elnökének, Románia kulturális és örökségvédelmi miniszterének és Szilágyi Mátyásnak, Magyarország kolozsvári főkonzuljának köszöntője után adhattam át Orsháza testvérgyülekezeti áldáskívánását.

Őszinte, szívből jövő öröm, megkülönböztetett figyelem, figyelmes vendégszeretet vette körül minden lépésünket, egész ottlétünket. Felemelő volt látni a közösség élni akarását, megható volt

érezni, hogy mennyire fontosnak tartják a kapcsolatok ápolását. Az ott töltött rövid idő is elegendő volt ahhoz, hogy ismét rádöbbenjünk: nagyon nagy érték a tatrángiakkal való gyülekezeti kapcsolat. Lehetőségünk van erősödni egymás hite által, tudunk osztozni az örömeinkben és a gondokban, alkalom nyílik jobban megismerni egymást, mint magyar, evangélikus keresztyén testvéreket.

Remélem, hogy egyre több alkalmat találhatunk majd arra, hogy kapcsolattal gyülekezeti, mind pedig egyéni, családi, baráti szinten is megerősödjön!

ÖRDÖG ENDRE

Ébredésre indító levél

Egyháztörténeti érdeklődésű református lelkész, a kerepestarcsai református gyülekezet lelkipásztora keresett meg előbb telefonon, majd írásban is, és a levélben ezt írja: „Azt nem értem, hogy mi az oka annak, hogy az orosházi evangélikusok százaléka 1880 és 1949 között folyamatosan csökkent, 75%-ról 54%-ra. Ez a trend folytatódott 2001-ig, és érkezett el 39%-ra. Mi az oka az evangélikus arányszám csökkenésének a többi felekezethez képest?”

Koszorús Oszkár helytörténész, egyházmegyei felügyelő igazi, tudós választ adott a megkeresésre. [A levélváltás „Múltunkról” címmel az alábbiakban olvasható – Szerk.] Az adatokhoz nekem nincs is mit hozzátennem. De azért mégiscsak valamit hozzá kellene tenni, de nem a kutató adataihoz, hanem ahhoz a meglepő tényhez, hogy egy református lelkész Kerepestarcsáról megszólal és ezt a kérdést teszi fel nekünk: Mi van veletek, orosházi evangélikusok?

S ezt a kérdést nem a kerepestarcsai református lelkész teszi fel, hanem a mi Istenünk! Az idegen lelkész csak egy kedves és udvarias eszköz Isten kezében,

hogy szembesítsen minket egy elszomorító tényvel, amiről egyedül és kizárólag a városi evangélikusság tehet. Bármit mutat is majd a 2011-es népszámlálási adat, tömegében még mindig az evangélikusok száma lenne a legnagyobb a városban. Elméletileg. A katolikus testvéreink között tiszteletre méltó ébredés történik, és ezt alázatos örömmel tudomásul kell vennünk. De a kérdést Isten tette fel nekünk Kerepestarcsáról: *Mi van veletek, orosházi evangélikusok?*

Ébredésre indító levél! Akik még megőrizték, Isten kegyelméből, evangélikus hitüket, azoknak a lelkészek mellé kellene állniuk, hogy megkezdődjék a lutheránus gyülekezet összeszedése, összegyűjtése, mert nincs meg se az egy, se a kilencvenkilenc. Mert az evangélikus lelkek – tisztelet a kevés kivételnek – az elmúlt évtizedekben megroppantak. Nem állítom, hogy hitüket veszítették, de a lelkek megroppantak, az evangélikusok elbizonytalanodtak, a szent ígét ritkán hallják meg, az oltári szentséget alig ünneplik.

A keresztség szentsége vesztett fényéből, és nem kevesen Isten szent ígéje és imádság nélkül temetik a hozzátartozóju-

kat (az egész országban ezen döbbennek meg a legjobban a kollégák). *Isten kérdezett egy református lelkész által: Mi van veletek?*

Sopánkodás és panaszkodás helyett: *Ébredés! Halljátok meg szavam! Menjünk az elveszettek után! Egy egyházközséget nem a lelkészek tudnak összeszedni, hanem „szedjük össze magunkat.”* Természetesen nagyon fontos a tisztességes, minőségi, értelmes, tartalmas lelkesítő szolgálat, de összeszedni magát csak a gyülekezet tudja. Összeszedni egymást. Családon belül, rokonok, ismerősök között. Indítson a Lélek arra, hogy szedjük össze magunkat! *„Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!”* [Mt 4,23]; *„Akinak van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”* [Jel 2,7]

Istenünk! Köszönjük ezt a megrendítő levelet és köszönjük a kérdéseted! E levélben keresztül megkérdezel minket, mindenkit, hogy mit teszünk mi ezért az orosházi evangélikus gyülekezetért? Kedves Olvasó, ha evangélikus vagy: te mit teszel? Nem én kérdezek!

RIBÁR JÁNOS

Múltunkról

*Koszorús Oszkár válasza
Riskó János református lelkész úrnak:*

Kedves Nagytiszteletű Úr!

Ribár János esperes úrtól kaptam meg levelét, s kért, válaszoljam meg.

69 éves vagyok, aktív éveimben könyvtáros, majd könyvesboltvezető voltam, 1999-től jelenleg is egyházmegyei felügyelő vagyok. Érdekel a helytörténet és a helyi egyháztörténet, a városunkhoz kötődő jeles személyiségek pályaképe.

Hozzánk eljuttatott levelében megálapítja, hogy az orosházi evangélikusok százalékos aránya az 1880-as évi 75%-ról 1949-re 54%-ra csökkent. A fő irány folytatódott a 2001-es népszámláláskor is, amikor már csak 39% volt Orosházán az evangélikusok aránya. A kérdés az, mi az oka az evangélikus arányszám csökkenésének, a többi felekezethez képest?

Az 1744-es településalapítók elsősorban a Tolna megyei Zombárról érkezett

magyar nemzetiségű és evangélikus vallású lakosok voltak, majd a Dunántúl más részéről érkezők is orosházira cserélték egykori lakhelyüket, hogy szabadon gyakorolhassák evangélikus vallásukat.

A település az első évtizedekben igen zárt volt, alig engedtek maguk közé más vallásút. Veres József 1886-ban napvilágot látott Orosháza című könyvében olvasható, hogy 1827-ben (83 évvel az alapítás után) az összehámlált 9581 lakosból 9282 evangélikus, 161 görögkeleti, 136 római katolikus és 2 zsidó volt. A reformátusokat az evangélikusokhoz számolták, a görög katolikusokat valószínűleg a római katolikusokhoz.

Tíz évvel később, 1837-ben sem sokat változott az arány, de új szempont, hogy a reformátusokat külön számlálták. Ekkor a 9911 lélekből 9450 evangélikus, 170 görögkeleti, 154 római katolikus, 122 református, 15 fő zsidó volt.

A Nagytiszteletű Úr által küldött adatokat ellenőrizve, azok teljesen pontosak.

A Veres József-féle kiadvány 32. oldalán az 1881-es adatok a következők: Oros-

Múltkori beszélgetésünk alapján szeretettel kérem Esperes Úr segítségét az Orosházi Evangélikus Gyülekezet adataira nézve. Azt nem értem, mi az oka annak, hogy az orosházi evangélikusok százaléka 1880 és 1949 között folyamatosan csökkent, 75%-ról 54%-ra. Ez a trend folytatódott 2001-ig, és érkezik el a 39%-ra. Mi az oka az evangélikus arányszám csökkenésének a többi felekezethez képest?

Mellékelek az alábbiakban néhány adatot Orosházára vonatkozóan egy hosszabb tanulmányomból. Szeretettel kérem, hogy ha át tudja adni hozzáértő szakembernek kérésemet, aki a helyi 120 éves folyamatokat ismeri, tegye meg.

Isten áldását kérem életére, munkájára, tisztelettel és testvéri szeretettel:

RISKÓ JÁNOS
református lelkész

haza 18 032 lakosából evangélikus 14 143, római katolikus 2095, református 894, zsidó 696, görögkeleti 114, más keresztyén 69, görög katolikus 19, unitárius 2 fő. Az Ön által küldött 1880-as statisztika és az 1881-es adatok összevetésénél abból adódik a különbség, hogy 1946. január 1-jén Orosházához csatolták Szentetornyát, s így a statisztika készítői a jelenlegi területen élő lakosságot veszik számba.

Már itt 1880-ban van egy hatalmas változás. Ugrásszerűen megnőtt a római katolikusok és a zsidók száma. Ennek nem más volt az oka, mint az, hogy 1870-ben elindult a vasút (a Nagyvárad–Fiume vonal egyik állomása volt Orosháza), ami lehetőséget teremtett a mezőgazdaság erőteljesebb fejlődéséhez, a gabonakivitel jelentősen nőtt. Az ipar szerepe is ezekben az esztendőknél nőtt meg, itt volt szükség sokak munkájára, a gazdasági megfontolás vezette Orosházára az ideérkezőket. Amíg 1869-ben mindössze 174 iparost írtak össze Orosházán, addig 1900-ban már 798 mester, 647 segéd és 291 tanonc dolgozott az iparban, ami az összlakosság 21%-ának felelt meg.

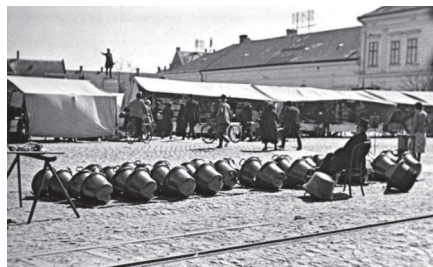
Orosháza kereskedelmének fellendülését jól példázzák az alábbi adatok: míg 1869-ben 33, 1887-ben 175, 1890-ben 196, 1900-ban már 470 a kereskedésből élők száma, így az Alföld déli részének egyik kereskedelmi központjává fejlődött.

Sajnos nem rendelkezünk olyan adatokkal, amelyek ennek a belső népmozgásnak a pontosítására szolgálhatnának. Közvetlen források hiányában csak közvetve lehet nyomon követni a belső

migrációt. A fenti adatok részben járhatnak hozzá ahhoz, hogy az Orosházára költözők vándorlási folyamatait figyelemmel kísérjük. Bizonyosnak tűnik, hogy az iparban élők többsége a bevándorló római katolikusok közül került ki, a kereskedelmi és a bankszektort pedig feltehetőleg a szintén jelentősen megnövekedett létszámú izraeliták tartották kezben. Ez a tendencia erősödött a későbbiekben is, így az evangélikusok számára csökkent. A polgári társadalomban megszűntek a korlátok, a belső kényszer és a saját elhatározás is szerepet játszott a vándorlási folyamatokban.

Bizonyos az is, hogy az iparosodás indította el a népességmozgást. Orosházán a mezőgazdaságból továbbra is az evangélikusság volt a vezető szerep. A reformátusok is főként földműveléssel foglalkoztak, az Orosházával határos hódmezővásárhelyi pusztáról házasságkötés révén jöttek be a faluba, itt vettek házat.

A 20. században a régiók közötti vándorlások mellett sokan költöztek kisebb falvakból nagyobb településekre, így a jó közlekedési lehetőségekkel megáldott Orosházára is. Részben csökkent az ag-

rárnépesség az Amerikába vándorló tősgyökeres orosházi evangélikusokkal, de gyarapodott Trianon után nem evangélikusokkal, akik itt eresztettek gyökeret.

Az első világháborúban elesett 1162 főből 808 evangélikus volt, tehát még mindig a legjelentősebb felekezet volt az evangélikus. (Természetesen ez és a migrációs folyamatok is hosszabb kutatómunkát érdemelnének).

Sok evangélikus meghalt a második világháborúban is. Egy adat szerint 1949-től 1960-ig Orosházáról közel 3000 ember vándorolt el. Ennek feltehetően a nagyobb része olyan orosházi gazdálkodó, akit az új rendszer földönfutóvá tett. Ezek a tömegek a fővárosba, nagyobb ipari városokba költözött evangélikus öslakosok és leszármazottaik voltak.

Ellenkező folyamat is lejátszódott Orosházán. Az 1950-es évek második felétől kezdve megjelentek a tömeges munkaalkalmat teremtő üzemek, így olaj-, üveg- és egyéb ipari beruházások. Az ország legtávolabbi részéről érkeztek emberek, akiknek semmilyen kapcsolatuk nem volt egyik felekezettel sem, új lakhelyükön nem keresték meg egyházaikat.

Most mi, orosházi evangélikusok csak azt remélhetjük – minden rossz tapasztalatunk ellenére –, hogy a 2011-es népszámlálás adatai számunkra kedvezőek lesznek, és a 2001-es 39,18%-os evangélikus arány 40 százalékos fölé emelkedik.

Jó munkát és jó egészséget kívánva ismeretlenül is köszöntöm Nagytiszteletű Urat! Tisztelettel:

KOSZORÚS OSZKÁR

Orosháza felekezeti adatai

	Felekezethez tartozó népesség a településen	Római katolikus lélekszám	Római katolikus százalékarány	Református lélekszám	Református százalékarány	Evangélikus lélekszám	Evangélikus százalékarány
1880	21 549	3182	14,77	1170	5,43	16 257	75,44
1890	24 855	4290	17,26	1787	7,19	17 609	70,85
1900	26 230	5112	19,49	1868	7,12	17 548	66,90
1910	27 497	6115	22,24	2032	7,39	17 498	63,64
1920	29 585	7298	24,67	2401	8,12	18 246	61,67
1930	30 658	8460	27,59	2620	8,55	18 151	59,20
1941	31 379	9358	29,82	3220	10,26	17 553	55,94
1949	31 337	10 108	32,26	3230	10,31	16 983	54,19
2001	16 978	7571	44,59	2185	12,87	6652	39,18

Orosháza evangélikus gyülekezete esetében ugyanaz mondható el, mint a csökkenő református arányú településeknél. Szembetűnő a római katolikusok arányának növekedése a 120 esztendő alatt: az 1880-as 14,77%-ról az 1949. évi 32,26%-ra, majd a trend folytatódik 2001-ig 44,59%-ra. Nehéz magyarázatot találni erre a növekedésre. Igaz, hogy az orosházi kistérségben magasabb a római katolikusok aránya, mint Orosházán, tehát a betelepülőkkel a római katolikusok aránya növekedett. De nem csak erről lehet, szó két okból is. Egyrészt Orosháza lakosságának a száma nem növekedett olyan mértékben, ami jelentős betelepődést feltételezne,

másrészt a reformátusok aránya is növekedett, pedig a kistérségben a reformátusok aránya kisebb, mint Orosházán (2001-ben 11,78%). Tehát a betelepülőkkel nem kellett volna a reformátusok arányának növekednie. Erőszakos reverzális kényszerről sem lehet szó Orosházán, mivel a két protestáns felekezet aránya 1880-ban még több mint 80% volt.

Csak egy részletes tereptanulmányból lenne megérthető, hogy miért növekedett mind a római katolikusok, mind a reformátusok aránya, miközben az evangélikusoké csökkent, 1880 és 1949 között 75,44%-ról 54,19%-ra. (Készítette: Riskó János)

Emlékezés a Szentetornyán töltött nyolc évre

Ruttkay Miklian Géza és felesége, Margit emlékére

Amikor azt a felkérést kaptam, hogy írjak édesapámról pár visszaemlékező mondatot, az első gondolatom az volt, hogy róla csak úgy tudok írni, ha mindkettőjükről írok. Emlékeim vagy inkább az ő visszaemlékezéseik azok, melyek a szentetornyai képet kialakították bennem.

Kezdjük a tényekkel: A fiatal lelkész, Ruttkay Miklian Géza négyévi jegyesség és négyéves segédlelkészi szolgálat után végre ígéretet kapott Raffay Sándor püspök úrtól, hogy megoldja családalapítási gondjait. Így ír erről: „A nyár folyamán Fürst Ervin, Orosházára megválasztott szentetornyai lelkész levélben megkérdezett, hogy hajlandó lennék-e a helyébe menni lelkésznek. Előbb megnéztem a számomra ismeretlen községet, mely Orosházától 6-8 km-re fekszik, és melynek nagyon rendes parókiája és új temploma volt. Leleveleztem a dolgot Kovács Andor esperessel, s azután mondtam ki a boldogító igent.

Ennek alapján 1934. augusztus 5-én egyhangúlag meghívtak, és az esperes augusztus 24-én beiktatott a lelkészi állásba.”

Természetesen a gyülekezet helyzetéről is tájékozódott, és megtudta, hogy bár a község kis település volt, de nagy tanyakörzet is tartozott hozzá, így 2600 lélek lakott a gyülekezet területén. Evangélikus iskolája, tanítói lakása már régebben volt a falunak, de elég rossz állapotban. Ennek rendbehozatalára kellett először gondolni, de a grenárium átalakítására is ezekben az években került sor. Ezt a leányegylet, a presbitérium, sőt a második tanító beállítását is az alsó osztályosok használhatták. (Magam is ebben az épületben kezdtem az 1. osztályt.)

Az állás elfoglalása után végre az esküvőt is kitérítették a soproni Schneider Margittal, aki városi lány létére bátran vállalta, hogy papnéja lesz egy kis gyülekezetnek. Édesanyánk háztartási iskolát végzett, remekül főzött és sütött, de nem volt gyakorlata az állatok és a kert gondozásában. Pedig ezekre nagy szükség volt, és a gyülekezet segítségével szépen ki is alakult minden. (Mire én totyogó kislány lettem – fényképeink tanúsítják – benépesült az udvar baromfival, malacokkal, galambokkal, és Bogár kutyánk vigyázott mindenre.)

Az első négy évben Horváth Erzsébet (később: Süle Ferencné), majd Nagy Eta (Szabó Józsefné) volt alkalmazott a paró-

kián. Az ő emlékeit felhasználva beláthatam szüleim házasságának első éveibe.

A szép új templomon kívül több tanyai iskola várta vasárnap az istentiszteleti szolgálatot. Általában kocsi jött a lelkészért – talán a kántorért is –, és kis hordozható oltár felállítását követően megtartották az egybegyűlteknél az istentiszteletet. (Volt, amikor édesanyánkkal együtt elkísértük apánkat, és istentisztelet után meglátogattuk valamelyik tanyát. Képem van egy díjat nyert disznóról és egy hatalmas tök tetején is lefényképeztek bennünket.)

A hétköznapokon történt foglalkozásokról nem tudok beszámolni, a lelkészi munkanaplók bizonyára őrzik ezek nyomait. Ugyanis édesapánk pontossága, precizitása később is ismert volt. Segédlelkészi éveinek nagy részét a Kelenföldi Evangélikus Egyházközségben töltötte, melyben Szánthó Róbert vezető lelkésztől ígéretmegtartást, pontosságot és hitelességet tanult.

Feljegyezte a gyülekezetben történt különleges eseményeket, és beszámolt irodalmi munkáiról is. 1938-ban – hetediként az országban – egészszhetes evangelizációt tartott templomunkban Sréter Ferenc, akit akkor kezdett megismerni az egyház népe, és az egész országban megindult lelki ébredés első missziói munkása volt. Sok vendéglelkész szolgált Szentetornyán, s édesapánkat is szívesen hívták más gyülekezetek. 1940-ben 140 presbiter jött össze arra a konferenciára, amit ők szerveztek.

A lelki szolgálat mellett az anyagiakról sem feledkeztek meg. A már említettek mellett a templom magas szószékét helyezték lejjebb, toronyórát szereltek be, és eljövetele előtt egy teljesen új iskola építésébe fogtak. 1943-ban Dr. Székács József, a gyülekezet felügyelője mint „a gyülekezet építő papjától” búcsúzott tőle.

Az egyre növekvő egyházi sajtó és irodalom munkájában is szívesen vett részt édesapánk. Írt az Evangélikus Életbe, a Harangszóba, sőt a Harangszó utolsó oldalán havonta „Szentetornyai harangszó” címmel szerkesztette a gyülekezetet érdeklő eseményeket. A presbitereket országosan segítette az Evangélikus Presbiter című havilap, majd egy kis könyv, az „Órállóul adtalak téged” című. Legismeretesebb kiadványa az iskolásoknak szánt „Evangélikus kis énekeskönyv”, melyből

hét kiadás 30 ezer példányban terjedt el az egész országban a legfontosabb énekeket tartalmazva. A háború kezdetekor pedig a katonák részére szerkesztettek imakönyvet „Isten a mi oltalmunk” címmel. Istennek hála, hogy szolgálata nyomán úgy megszorodott az elvégzendő feladat, hogy segédlelkészi státuszt kellett alkotni. Így a fiatal lelkészek jó gyakorlatot szereztek mielőtt parókiát vállaltak volna.

Édesanyánkról a legtöbb információ Erzsitől és Etától van, akik a leányegylet eredményes működéséről számoltak be. Szép egyenruhás képüket mi is őrizzük. A nagy lelkesedéssel vezetett egyleti órán édesanyánk bibliaórát tartott, imádkozásra, sőt hangos imádkozásra nevelte őket. De kézimunkázni, tésztát gyúrni, tarhonyát készíteni is tanította a lányokat. Ezeket a munkákat a kelenföldi gyülekezetben tudták karácsony táján értékesíteni, ezzel gazdagítva az egyesület pénztárát. Az egyesületi órákon én is többször részt vettem, de teljesen új volt nekem, hogy még az iskolában is foglalkozott a felsőbb osztályosokkal: háztartási ismeret órát, kézimunkaórát tartott.

Segítő kézre a parókián is szükség volt. A nyolc és fél év alatt született három lány (Ágnes, Ilona, Erzsébet) ellátásához, a lakás és a kert rendben tartásához abban a gépekkel nem rendelkező világban nagyon össze kellett fogni, hogy minden rendben menjen, hiszen a segédlelkészek is családtagként étkeztek nálunk, és természetesen a sok vendéglelkész is jó ellátást kapott. Különböző is sokan megfordultak náluk, hiszen a távolság miatt a család is csak több napra tudott minket meglátogatni.

A nálunk szolgáló lányok sokszor vigyáztak ránk a szülők esti elfoglaltsága miatt, de hazatérve sem mulasztották el az együtt elmondott esti imát. (Jó volt hallgatni Erzsit és Eta visszaemlékezéseit.)

Édesapám 1943. január végén búcsúzott a gyülekezettől, a neki felkínált gyóni parókiát elfoglalva. De életük végéig emlegették a szentetornyai szép éveket, melyeket nemcsak fiatalságuk, hanem az a kor, a gyarapodó gyülekezet is megszépített.

Hálás vagyok a felkérésért, hiszen így én és testvéreim is végigélhettük életünk Szentetornyán töltött idejét.

Mi történt azóta? Szüleink 1983-ban

Fénysugár-híradó

„Boldogok a tiszta szívűek,
Mert ők meglátják az Istent.”
[Mt 5,8]

Legutóbbi jelentkezésünk óta is a megszokott mederben folyt ökumenikus nyitottságú nyugdíjas egyesületünk élete. Sokan közülünk magányosan élnek, szívesen jönnek el hozzánk, átérzik az összetartozás érzését. Mindig várjuk a kedd délutáni áhítatokat, amelyet lelkészeink felváltva végeznek. Ezek és a csütörtök délutáni összejövetelek, beszélgetések mindnyájunknak lelki feltöltődést jelentenek, igyekszünk figyelni egymásra.

A nagyszalontai és a nagyváradai közös utazásunk élménye még élénken élt emlékeztünkben, amikor egyesületünk huszonöt tagja felkerekedett és a gyülekezeti csoporttal együtt részt vett a Budapest Deák téri országos evangelizáción. A zsúfolásig megtelt templomban a sokunk által ismert Szeverényi János nagytiszteletű úr köszöntött bennünket, majd Zsarnai Krisztián fiatal lelkész igehirdetését (Lk 6,20–26 alapján) hallgattuk meg. Aztán különböző szekciókba mehettünk. Közülünk többen a Szelehló Gábor tiszteletére rendezett műsort nézték meg, mások Szemerei János püspök *Boldogok kö-*

zössége-e az egyház? című előadását, a *Délvidéki imádságok* című műsort vagy más programot választottak. Ebéd után Sasvári Sándor Prima-díjas énekest hallgattuk, majd a püspök úr prédikációja után úrvacsorát vettünk.

Egyházközségünk jeles ünnepnapja volt október 22., amikor új lelkészünk, Ördög Endre beiktatására klubunk tagsága szinte teljes létszámmal elment. Ezen a fórumon is Isten áldását kérjük az ő és kántor felesége, Hoffmann Ágnes orosházi szolgálatára.

Az Idősek Világnapja alkalmából a Győry Vilmos Szeretetszolgálat által szervezett műsoron voltunk. Az istentiszteletünkkel ütköző időpont miatt csak két fővel képviseltettük magunkat az október 23-ai, a forradalom és szabadságharc 55. évfordulóján tartott városi ünnepségen.

Október 25-én reggel autóbusznyian indultunk Szegedre, ahol első utunk a Tisza Lajos körüti evangélikus templomba vezetett. Makoviczki Gyula lelkész úr részletesen szólt a helyi evangélikusság történetéről, a barátságos templomról, majd áhítattal és közös énekléssel zártuk egy órás találkozásunkat. Buszra ülve egy pillantást vetettünk az orosházi születésű evangélikus, Magyar Ede tervezte Reök-palotára, a szecessziós építészet kiemelkedő alkotására. Innen az 1930-ban felszentelt, 81 méter magas fogadalmi templomba mentünk, ahol szakképzett idegenvezető volt segítségünkre. A Szeged jelképévé vált háromhajós templomban szobrok, dekoratív üvegablakok, domborművek sokaságában gyönyörködtünk. Elidőztünk még Fadrusz János: *Krisztus a keresztján* című szobránál is, és megcsodáltuk Európá egyik legnagyobb templomi orgonáját. Kis belvárosi gyaloglás után érkeztünk a Móra Ferenc Múzeumba, ahol most a fő látványosság

Csontváry Kosztká Tivadar (1853–1919) festőművész érdekes színvilágot képviselő kiállítása. Megilletődve álltunk meg a *Magányos cédrus* című monumentális kompozíciója előtt, sokáig időztünk a szépen megfestett *Őnarcképénél*, a *Római híd Mosztárban* és a *Selmechánya látképe* című közismert alkotásainál is. Az emeleten Munkácsy Mihály *Honfoglalás* című festményének egy színvázlata, Vágó Pál szintén hatalmas *Szegedi árvíz* című festménye előtt tolongtak meglehetősen sokan. Ugyanott *Értékkörzés* címmel a múzeum ritkán bemutatott kincseiből láthatunk Benczúr Gyula, Székely Bertalan, Rippl-Rónai József, Koszta József, Réti István, Nyilassy Sándor és mások értékes festményeiből. Mindenkinek tetszett a kirándulás, hiszen legtöbbször általában ún. célutazást teszünk Szegedre (rokonlátogatás, vásárlás, kórház, egyéb ügyintézés stb.), így nem tekintjük meg a város nevezetességeit. Most kicsit törlesztettünk magunkkal szemben is. Hazafelé jöve még betértünk a híres algyői halászcserdába egy ízletes, jó ebédre.

Lapzárta után még egy remélhetően szép élményben lesz részünk a Petőfi Művelődési Központban, ahol Szűts István–Koltay Gergely: *Trója* című rockoperáját nézzük meg, jó szereposztásban.

Itt is leírom még, hogy december 16-án, pénteken délelőtt 11 órakor évzáró közgyűlésünket tartjuk meg, utána közös ebédre hívjuk tagjainkat.

2012 februárjában leszünk 10 évesek, erre is készülünk. Szeretnénk meghívni D. Harmati Béla püspök urat, akinek áldásával indultunk útnak.

A közelgő karácsonyra áldott, békés, boldog ünnepeket kívánunk egyesületünk minden tagjának és a Harangszó olvasóinak is!

KOSZORÚS OSZKÁRNÉ

☞ egy hónap leforgása alatt követték egymást a mennyei hazába. Budapesten vannak eltemetve, a Farkasréti temetőben. Mi, gyermekeik négyen (mert Gyónon még egy fiútestvérünk született, Géza), hála Istennek, még megvagyunk. Több alkalommal látogattunk (először szüleinkkel együtt) szülőfalunkba. Nekem a legemlékezetesebb, amikor 1994-ben kilenc unokánkat vihettük el egy hétre a parókiára, hogy megismerjék szülőfalumat és környékét. Akkor többekkel találkoztam, akik még emlékeztek ránk, és felhasználtam azokat az emlékeket beszámolómban. Ha olvassák e sorokat: köszönet nekik! De köszönet azért is, hogy ma is gondolnak ránk, és imádkozunk, hogy ne fogyjon el teljesen az a reményteli lelkesedéssel működő szép közösség a szentetornyai templomból.

A Zsidókhöz írt levél intésével búcsúzik: Emlékezzetek meg előljáróitokról, akik szólották nektek az Isten beszédét... kövessétek hitüket!

BENCZE IMRÉNÉ
(RUTTKAY MIKLIAN ÁGNES)

Köszönettel tartozunk

Köszönettel tartozunk mindazoknak, akik anyagi támogatásban részesítik a gyülekezetünket.

Háromféle lehetőség adja meg a keretet: 1. istentiszteleti offertórium vagy közismert nevén perselypénz, 2. egyházfenntartói járulék (a választói névjegyzék ez alapján születik meg) és 3. az alkalmi adományok a gyülekezeti élet céljaira.

Vannak céladományok, amelyeket köszönettel veszünk, ilyen például ennek a gyülekezeti újságnak a támogatása, amit külön is megköszönünk, és örömmel látjuk, hogy sokszor máshonnan is jelentős támogatásokat kapunk.

Köszönet mindenkinek, aki bármilyen formában segíti gyülekezeti életünket, kérjük ezt a jövőben is!

Orosházi evangélikus évfordulók 2012-ben

Amögöttünk hagyott esztendőben ünnepeltük dr. Bikádi Antal ügyvéd, egyházmegyei felügyelő, dr. Fekete Zoltán orosházi gimnáziumi tanár, evangélikus országos felügyelő és Nagy Gyula tanító, múzeumigazgató születésének 100. évfordulóját. Emlékeztünk arra, hogy 225 éve, 1786. október 31-én készült el evangélikus templomunk kelet-nyugati főhajója, s 125 éve, 1886-ban, a reformáció hónapjában látott napvilágot Veres József lelkész *Orosháza történeti és statisztikai adatok alapján* című könyve. A következő, 2012-es évre is csak a „kerek 25-ös” éveket, illetve ezek többszörösét (25, 50, 75, 100 stb.) válogattuk ki ünneplésre, megemlékezésre.

JANUÁR

100 éve, 1912. január 21-én, Budapesten született **FRENYÓ LÁSZLÓ** magyar-latin szakos középiskolai tanár, az Orosházi Evangélikus Gimnázium egyik első nevelője, majd a helyi evangélikus általános iskola igazgatója.

Az 1936–37-es tanévben a Musulin Béla vezette orosházi gimnáziumi előkészítő tanfolyamon tanított, 1937 őszétől az orosházi Evangélikus Gimnázium tanára volt dr. Benkő István igazgató, Péterfia Zoltán, Török István, Bencsik István és Sass Árpád társaságában. Szaktárgyai mellett angolt és testnevelést oktatott, s a második igazgató, Csizmadia György mellett igazgatóhelyettes is volt. Az átalakuló iskolarendszerben az 1946–47-es tanévtől elvállalta az orosházi evangélikus általános iskola igazgatói tisztét, s az intézményt egészen az 1948. júniusi államosításig vezette. Egy ideig még a belvárosban tanított, majd félreállították, külterületi és tanyai iskolákban kaphatott állást. Keresztyén emberhez méltó hittel viselte a megaláztatást. Orosházi tanítványainak százai emlékeztek, emlékeznek rá szeretettel és tisztelettel. Végül 1953-ban Szentesre került a Közgazdasági Technikumba, innen ment nyugdíjba. Az 1990-es években Budapestre költözött, ahonnan a kétezres esztendők elejéig még gyakran visszajárt Orosházára. Életének 100. évében, 2011. június 14-én halt meg Békéscsabán. Szentesen temették el.

25 éve, 1987. január 25-én, Orosházán halt meg **FÜRST ERVIN** evangélikus lelkész, belmissziói alesperes, igazgató lelkész.

Szepesolasziban született 1900. november 18-án. Iglón érettségizett, majd a Budapesti Teológiai Akadémiára iratko-

zott be. Innen Halléba ment, s tanulmányainak befejezése után 1924-ben szentelte lelkésszé Raffay Sándor püspök. Több helyen szerzett gyakorlati tapasztalatokat a lelkészi szolgálatban. Így a pesti német egyháznál, az egyetemes egyháznál, Vecsésen, Monoron és Szolnokon, később Hamburgba irányították. 1926-tól megszervezte a nagymágocs-árpádalmi gyülekezetet, majd Budapest–Kelenföldön és a Budavári egyházközségben szolgált. 1932-ben Szentotnyrára hívták parókus lelkésznek, 1934-ben, Kálmán Rezső halála után, Orosházára választották meg. Kovács Andor esperes és Horémusz Pál mellett sok esztendeig volt igazgató-lelkész, fáradságátlanul küzdött az orosházi Evangélikus Gimnázium megalapításáért, több egyházi és világi tisztséget töltött be. Minden szolgálatára gondosan felkészült, ékes szavú lelkész volt, prédikációiban az érzelmeken túl az értelemre is hatott. A jobb és a baloldali politika túlzásait mindig elutasította, 1944-ben és az

Füst Ervin

után is az ellenségnek kijáró gyanakvás kísérte lépteit. 1956-ban nyíltan azonosult a forradalommal, 1962-ben szándéka ellenére nyugdíjazták. 2010-ben egyháztörténeti parkunkban emlékkövet avatunk tiszteletére.

JÚNIUS

100 éve, 1912. június 30-án, Krakkóban született **FASANG ÁRPÁD**, az orosházi Zombai utcai evangélikus iskola tanítója, zenepedagógus, karnagy és zeneszerző.

Apja Breznóbányáról Krakkóba ment dolgozni, megnősült, fia is ott született. Miskolcon végezte az Evangélikus Taní-

Fasang Árpád

tóképzőt, 1931 őszén foglalta el állását a Zombai utcai iskolában. Tóth László és Orbán János mellett aktívan bekapcsolódott az induló KIE (Keresztyén Ifjúsági Egyesület) életébe. Napi iskolai munkája nem elégitette ki, 1932-től magántanulónként végezte a budapesti Zeneakadémián a zeneszerzés tanszakot, majd középiskolai és tanítóképző intézeti ének-zene tanárképzőt végzett, egyúttal orgonaművészi diplomát szerzett. Tíz évig tanított Orosházán, 1941-től a szarvasi, később a soproni tanítóképző tanára, ugyanakkor a győri Zeneművészeti Szakközépiskola igazgatója lett. 1954-től Budapesten a népművelési, majd a művelődési minisztérium művészeti osztályának, illetve zenei főosztályának vezetője. Gyakran találkozott Kodály Zoltánnal, aki nagyra becsülte munkásságát. Sokat tett a hazai zenekultúra terjesztéséért, a zeneiskolai rendszer kiépítéséért. Nevéhez fűződik a „Röpülj, páva!” mozgalom elindítása. A Pedagóguskórusok Országos Társaságának egyik alapítója, zeneművek és könyvek szerzője. Aktív pályáját 1972-ben a budapesti Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola igazgatójaként fejezte be. 2001. március 12-én, Budapesten halt meg. 2002 óta Fasang Árpád nevét viseli a csepeli zeneiskola.

AUGUSZTUS

150 éve, 1862. augusztus 20-án, Orosházán halt meg **MIKOLAY ISTVÁN** evangélikus lelkész.

Cegléden született 1791. április 10-én, Mezőberényben végezte el a gimnáziumot, majd Pozsonyban és Jénában a teológiát. Szarvason Tessedik Sámuel mellett segédlelkészkedett, a magyar, német és latin nyelv ismeretén kívül még a tótbán is

A Jelölőbizottságról, mert ismét választunk

Kérjük, figyelmesen olvassa el!

Egyházközségünk presbitériuma és képviselő-testülete, törvényeink értelmében, megválasztotta az új Jelölőbizottságot, hogy a hatévenként esedékes egyházközségi választások törvényesen, rendben történjenek meg.

A lelkészek kivételével lejárt a hat esztendővel ezelőtt megválasztott tisztségviselők, presbiterek, képviselő-testületi tagok mandátuma, ezért a következő hat esztendő ciklusra új választást kell kiírni. Ennek első feltétele a Jelölőbizottság megválasztása volt, s ez 2011. szeptember 5-én megtörtént. Tagjai: Ribár János igazgatólelkész (esperes), Koszorús Oszkár presbiter (egyházmegyei felügyelő), Györgyi István gondnok, Dérné Csepregi Klára presbiter (pedagógus), Csehi József presbiter (hivatalvezető).

A Jelölőbizottság 2011. szeptember 15-én megtartotta alakuló ülését, melyen hoztak néhány, a választás ügyét elősegítő döntést. Elnöknek megválasztották az igazgatólelkészt, jegyzőkönyvvezetőnek a hivatalvezetőt. Döntés született arról is, hogy a templomban, gyülekezeti teremben elhelyeznek egy lakattal lezárt ládát, amelybe a jelöltek nevét leadhatják. (A je-

lölési határidő: 2012. január 8.) Ez a ládikó vasárnaponként a templomban található meg, a hét során a gyülekezeti házban (a Jelölőbizottság tagjainak is le lehet adni a jelöltek nevét).

A jelölés esetében szükséges a jelölt neve mellett az elérhetőségét is feltüntetni (cím, telefon), mert a bizottság egyik feladata a jelöltek személyes megkérdezése arról, hogy elfogadják-e a jelöltséget.

Jelöltni lehet és kell az összes tisztségre, mint felügyelő, gondnok, jegyző, számvevőszéki elnök, presbiterek és képviselő-testületi tagok.

A jelölés feltétele: evangélikus, konfirmált, istentiszteletre járó, járulékat rendszeresen rendező személyt lehet jelöltni, aki tehát benne van a választói névjegyzékben. Ezt a a Jelölőbizottság állapítja meg az egyházközség, adminisztrációjából. A bizottság javasolja, hogy jelöléskor az életkort is figyelembe kell venni. Vagyis gyakorlati tanács, hogy 75 esztendőnél ne legyenek idősebbek a jelöltek, tekintettel arra, hogy hat esztendő ciklusra választunk. A gyülekezeti tisztségviselők esetében az életkor határa még ennél is lehetne alacsonyabb, de ez csak óhaj.

2011. szeptember 18. óta a lelkészek feladata hirdetni a jelölési akciót, rendszeresen fel kell hívni a gyülekezeti tagok figyelmét erre a fontos gyülekezeti eseményre.

A Jelölőbizottság 2012. január 14-én tartandó presbiteri gyűlésen terjeszti majd a presbitérium és a képviselő-testület elé a különböző tisztségekre jelöltek névsorát, és ennek a gyűlésnek kell a listát elfogadnia. Ez még nem választás, csak a jelöltlista elfogadása. A majd akkor meghatározandó vasárnapon – lehetőleg február végén, március elején – teljes körű gyülekezeti közgyűlésen kell megejteni a választást.

Legkésőbb 2012. március 25-én kerülhet sor az új felügyelő, gondnok, jegyző, szvsz elnök, presbiterek és képviselő-testületi tagok beiktatására és eskütételére. Természetesen ez egy ünnepélyes istentiszteleti alkalom.

Mindenkit szeretettel kérünk, hogy hordozza imádságban ezt a fontos választási eljárást, hogy az új lelkészek és az új vezetőség tényleg Isten akarata szerinti gyülekezetvezetők lehessenek.

JELÖLŐBIZOTTSÁG ELNÖKE

☞ tökéletesítette magát. Szimonidesz János halála után, 1823-ban az orosházi gyülekezet választotta lelkészének, Szigethy János mellé. Erélyes, rendtartó lelkipásztor volt, a templom- és iskolaépítések fáradhatatlan vezetője. Pályafutása idején készült el a templom déli szárnya, az orgona, s fedték be a templomot cseréppel. 1846-ban épült fel a neki is otthont adó alvégi, 1854-ben a felvégi paplak. A halotti anyakönyvben részletesen leírta az 1831. évi orosházi kolerajárványt, 1844-ben fe-

Mikolay István

leségével, Tessedik Johannával elkészítették Tessedik Sámuel vázlatos élettörténetét. Egész életében a magyar nemzetűdatot és protestáns kultúrát ápolta. Hazaszeretete, politikai magatartása, az általa gyakorolt tessediki humanista szellem példa volt a polgárosodni igyekvő orosháziak előtt. Mikolay Balassa Pállal, aztán Torkos Károllyal együtt végezte az orosháziak lelki gondozását. 1858-ban látott el utoljára szolgálatot, majd életének 72. évében „erőkimerülés”-ben halt meg. 1937-ben utcát neveztek el róla Orosházán.

OKTÓBER

200 éve, 1812. október 15-én, Sárszentlőrincen született **BALASSA PÁL** evangélikus lelkész, *Orosháza történetének leírója*.

1838-ban Paksról érkezett Orosházára, Szigethy János halála után, Mikolay István mellé. Nagy lelkesedéssel látott munkához a tízezres lélekszámú Orosházán, a jó felkészültségű, törekvő teológus. A hagyományokkal ellentétben nem felolvasta prédikációit, hanem szabadon beszélt gyülekezete tagjainak. Nemcsak a

szigorúan vett egyházi szolgálatok (igehirdetések, keresztelesek, esketések, temetések) töltötték ki mindennapjait, hanem részt vett a helyi közéletben is. 1839-ben egyik alapítója volt az Orosházi Kaszinónak, és sokat tett az 1840-ben létrehozott reáliskola érdekében is. Fővárosi újságokban publikált. Megyénk első helytörténetírói közé tartozik. Nagy hatású népkönyv lett a falu alapításának századik évfordulójára, 1844-ben megjelenő *Orosháza múltja és jelenének rövid vázlata* című, eredeti kutatásokra támaszkodó munkája. Igazi magyar érzésű ember volt, mindíg elutasította az osztrák beavatkozási kísérleteket a magyar politikába. Örömmel üdvözölte az 1848. március 15-ei forradalmat. A szabadságharc bukása után egyéni élete tragédiába torkollott. Fel kellett olvasnia egy körlevelet, amelyben az osztrák császárt a magyar nép barátjának tüntetik fel, ehhez Balassa ellenséges megjegyzéseket fűzött. 1850-ben megfosztották papi állásától, ezután kis földjén gazdálkodott. Orosházán halt meg 1858. június 1-jén, 1937-től utca őrzi nevét városunkban.

KOSZORÚS OSZKÁR

Karácsony táján is múltunkról

Várunk és készülünk. A varázsos karácsonyi csendre, amit már megtapasztaltunk. Mi, akik az idősebb generációhoz tartozunk, kegyelemből megkapott éveink alatt arról is meggyőződhetünk, hogy nem az ajándékok értéke teszi széppé a karácsonyt. *Valami más!* Decemberben az évről évre beindul a karácsonyi bazár, amely a visszatérő ünnepi forgatógot hozza magával az üzletsorokon.

Az alábbiakban magáról a volt bazársorról akarok szólni. Friss helyi újsághír, hogy 2011. november végén, a főtérpályázat keretében, elkezdődtek a magasépítési munkák a Meszes-kisközben. Kívül-belül megújul a Mikszáth utcai üzletsor, s az épületegyüttes másik részén, a Győry Vilmos téren is modernizálnak négy üzletet. Karácsony táján is építkezünk!

Ehhez a hírhez kapcsolódik, hogy a levéltári anyagok sajátos korabeli helymeghatározása miatt ennek az üzlet-tömbnek mindmáig nem sikerült pontosan megállapítani az építési idejét. Kulcsfontosságúnak számító épületeknek csak az elnevezését ismerjük, de hogy ezek hol álltak, azt nem. Például a Gólián-féle iskola helyére is üzletet építettek.

Azt is jegyzőkönyvi adatokból tudhatjuk, hogy a Táncsics gimnázium építése során lebontásra került Meszes-kisköz tömbjére és a még meglévő tömb Kosuth-szobor felőli oldalára eső üzletsor építésére már 1889 tavaszán 12 pályázat érkezett be az orosházi evangélikus gyülekezet állandó bizottsága elé. Ezeket a bizottság áprilisban kétszer is tárgyalta, majd május 3-án a pályázatokat az egyháztanácsnak egyenként be is mutatták. Az egyháztanács örömmel állapította meg, hogy községünk iparosai az építés terén is „kiválnak.” Az állandó bizottság az „Orosháza” jellegű tervrajzot 23 889 Ft költségvetéssel ajánlotta a gyűlés figyelmébe.

Az egyháztanács a bizottság által ajánlott tervrajzot olyan megjegyzéssel fogadta el, hogy a tervkészítő a legfelsőbb boltot szélesebbre vegye, a tervezett közfalakat pedig vastagabbra tervezze át, s a költségvetést e kívánalmak szerint készítsse el.

Az építkezésre nézve azon vélemény is felmerült, hogyha esetleg olyan vállalkozó akad, aki hajlandó lenne az épületet a terv szerint egy meghatározott időn át leendő használatára fejében kiépíteni, az egyháztanács kész a vállalkozóval is szerződésre lépni, s egyelőre megbízva gondnokát a szükséges tégla mennyiség égetésével.

Akadtt ilyen vállalkozó, nevezetesen Subkégel Béla kereskedő ajánlata, melyet a bizottság elvileg elfogadásra ajánlott, és a következőkben elfogadásra is került. Subkégel Béla az általa beterjesztett tervrajz és költségvetés szerint kiépíthette a Gólián-féle régi lakházat az utca vonaláig 786 forint értékben. Téglaából, tűzfallal,

cseréptetőre, mészvakolatba (belső stukatúr, mint régi), a régi kerítést is megújítva. Subkégel Béla a neki megengedett építkezést 1890. szeptember végére befejezte, s vele a bérleti szerződést megkö-

tötték. Ennek fejében hatévi bérletet biztosítottak számára. Jegyzőkönyv rögzíti azt is, hogy 1893-ban a bérletében lévő sarokbolt kettéválasztása „számára megengedett.” (A jegyzőkönyv arra nem tér ki, hogy a két tömb nyolc sarokboltja közül melyikről esik szó.)

Párhuzamosan más építkezések is folytak az „egyház kebelében.” A Katona utcai új iskola átadására és annak felszentelésére 1891. szeptember 21-én, ünnepélyesen került sor.

Akárhogyan áll is a dolog, annyi bizonyos, hogy az idő múlása alól nem lehet kibújni. A Meszes-kisköz néven ismertté vált épület-tömb(ök) életkora nem egyidejű, de a kutatónak százhusz évet mutat a visszafelé járó óra.

December van, karácsony közelít, egy reggelen sugárzó fényben ott áll majd a kapuk előtt. Áldott karácsonyt!

VERASZTÓ ANTAL

Ünnepi alkalmak az evangélikus gyülekezetben

- December 24-én, szenteste (szombat) 15 órakor: GYERMEKEK KARÁCSONYA Ribárszki Ákos iskolalelkéssel.
- December 24-én, szenteste (szombat) 17 órakor: istentisztelet Laczki János lelkéssel.
- December 24-én, szenteste (szombat) 23.30-tól zenei és igei elcsendeséssel köszöntjük a Megváltót születésnapján Ördög Endre lelkéssel.
- December 25-én, karácsony 1. nap (vasárnap) 10 órakor istentisztelet és oltári szentség (úrvacsora) Ördög Endre lelkéssel.
- December 26-án, karácsony 2. nap (hétfő) 10 órakor istentisztelet és oltári szentség (úrvacsora) Ribár János esperessel.

Istentiszteletek az esztendő fordulóján

- December 31-én, óév este (szombat) 17 órakor.
- Január 1-jén, Újév napján (vasárnap) 10 és 17 órakor (oltári szentséggel).

LEX ORANDI – LEX CREDENDI! / AZ A MÓD, AHOGYAN IMÁDKOZOL, MEGHATÁROZZA, HOGY MIT TESZEL!

EKE-csendesnap a Sareptában

2011. október 1-jén, szombaton került megrendezésre a szokásos őszi EKE csendesnap, melynek az idei évben a Sarepta Evangélikus Szeretoththon adott helyet. Orosházáról két személygépkocsival mentünk a budai helyszínre.

A program tíz órakor kezdődött, de mi már korábban megérkeztünk a templomba, és a sorok lassan kezdtek megtelni az ország számtalan helyéről érkezőkkel. Rég nem látott ismerősökkel találkozhatunk.

Az első igeszolgálatot Malik Péter Károly, lucfalvi evangélikus lelkész végezte a Lukács 7,1–10 alapján. Az igehirdetés a nap témájához kapcsolódva („Ki mire méltó?”) azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy vajon ki méltó a Jézussal való találkozásra? Elég-e az, ha valaki anyagilag támogatja az egyházat, mint ahogyan azt a történetben szereplő százados is tette? És elég-e, ha mások szerint mi „helyesen élünk”? Vagy itt valami többről van szó? Az igeversekből világosan kiderül, hogy Jézus akkor tud igazán nagy csodát tenni a férfi életéhez hasonlóan a mienkben is, ha ráébredve méltatlanságunkra megálázzuk magunkat. Jézus elcsodálkozott ennek a pogány római férfinak a hitén, és példaként emelte őt a sokaság elé. Bár Jézus és a szolgálta fizikailag nem találkoztak, mégis meggyógyult, mivel a Megváltó szava nem emberi, hanem teremtő és életre keltő szó.

Ezután Oravec András (Győr) köszöntötte a kezdő, és útra bocsátotta a

végzett EKE bibliaiskolás hallgatókat, majd kiosztásra kerültek az oklevelek is.

A rövid szünet után – a Sarepta dolgozói kitétek magukért: finom teával, kávéval és süteményekkel kedveskedtek a vendégeknek – Adámi László, nyíregyházi evangélikus lelkész folytatta a szolgálatok sorát, s a Máté 26,59–66 textus segítségével taglalta a Messiás ítéletre való „méltóságát”. A főpapok nem tudták elfogadni Jézust, mint Megváltót. Így törvénytelen eszközöz nyúltak, hamis tanúkat kerestek, hogy elítélhessék Őt. Amíg nem ismerjük el saját magunkról az igazságot, miszerint bűnösök és kárhözra méltók vagyunk, addig nem értjük meg Krisztus kereszthalálát. Ha nem ismerjük fel a magunk bűnös, méltatlan voltát és a Megváltó büntelenségét, valamint azt, hogy Ő, aki egyedül nem érdemelt volna ítéletet, meghalt azért, hogy bűnbocsánatunk lehessen, akkor nem válhatunk Isten gyermekeivé. De még a mellette megfeszített „vallásos terrorista” is üdvösséget nyerhetett, mivel meglátta: *„Amiket cselekedtünk, azoknak méltó büntetését vesszük; de ez semmi helytelen nem cselekedett”* [Lk 23,41b]. Így válhat méltóvá a méltatlan ember Isten kegyelméből.

Az igehirdetés után bizonyágtételre volt lehetőség, majd az ebédszünetet követően csoportos beszélgetésekre került sor, melyeken az addig elhangzottakról és a hallgatókban felmerült kérdésekről esett szó. Sajnos a csoportos beszélgetésre

szánt idő most is kevésnek bizonyult, de így is építette a beszélgetőpartnereket.

A nap felejthetetlen része az volt, amikor a Sarepta lakói – akik között több értelmi sérült is van – két ott dolgozó segítségével együtt énekeltek Isten dicsőségére.

A záró istentiszteleten Győrfi Mihály, nyírteleki evangélikus lelkész prédikált a Jelenések 5,1–5 igeszakasz alapján. Ennek az igehirdetésnek is az volt a fő mondanivalója, hogy egyedül Krisztus méltó arra, hogy megszabadítson. Hiszen ha az ember a saját erejéből próbál tenni az üdvéért, akkor arra a sorsra jut, mint Salamon. Előkerültek az ember által kitalált lehetőségek: az univerzalizmus, amely szerint mindenki üdvözül, vagy a kettős predestináció tana, amely szerint vannak olyanok, akiket Isten eleve a kárhözra teremtett. Pedig Isten Szentlelke tudja egyedül megértetni velünk a Szentírást. A nem Isten által kívánt utak mind a kárhözra felé vezetnek. Vajon érdemes-e várni a halálos ágyig azzal, hogy ezt elismerjük, s rádöbbenjünk, hogy az életünk hiábavalóság volt Jézus nélkül, aki nemcsak beszél szeretetről, útról, igazságról, életről, üdvösségről, hanem mindez Ő maga?

A csendesnapot közös úrvacsoravétel zárta. Minden résztvevőnek tartalmas, építő, áldott alkalmat jelentett ez a szombati nap.

LACZKI JÁNOS

Adok-kapok, avagy kapok, adok

Országos cigánymissziói napot rendeztek november 12-én a budapesti Rózsák téri evangélikus kollégiumban. Az alkalomra a határon túlról is érkeztek vendégek, kárpátaljai és szlovákiai magyar nyelvű cigánymissziós munkatársak személyében. Szentotnyáról kisbusszal utaztunk fel, cigányok és nem cigányok.

A nap köszöntése után áhítattal kezdünk: Győrfi Mihály evangélikus lelkész (Jak 1,17 alapján) hirdette az ígét. Az áhítat elején nyírteleki cigányok énekszolgálatl álltak ki a résztvevők elé.

Ezután Bakay Péter cigánymissziói referens előadása következett a nap témájával: az „adok-kapok” szójáték értelmét bontotta ki. Utána szerény ebéd következett, majd kötetlen beszélgetés.

Tóth Zsuzsanna református hittanár előadása „A cigányság egyedüli esélye Krisztus” címmel hangzott el. Egy, a Szlovák Tudományos Akadémia által készített tanulmányt ismertetett a cigányság körében, hitéletük életükre való befolyásának tényeiről, és egy kis buzdítás is elhangzott: miért kell, miért jó a közöttük való szolgálat. Az előadó elmondta, hogy meglátása szerint azért egyedi a magyarországi evangélikus cigánymisszió, mivel a cigányokat is bevonjuk a munkába, és nem kívülről akarunk valamit rájuk erőltetni.

Sokan őszinte bizonyágtételekkel szolgáltak a nap témájában. Volt, aki még csak mint istenkereső szólalt meg.

Rövid beszámolókat is hallhattunk a missziókról. A nyíregyházi cigány (főis-

kolai, egyetemi) szakkollégium kis csoportja is bemutatkozott. Négy lelkész vezetésével beszélgettünk a misszió jövőjéről és az alulról jövő kezdeményezésekről.

A napot áhítat és áldás zárta, amelyet (Mt 10,8 alapján) Győri Gábor evangélikus esperes tartott: „A betegetek gyógyítsátok meg, a halottakat támasszátok fel, a leprásokat tisztítsátok meg, a gonosz lelkeket űzzétek ki! Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok.” Kifejtette, mennyire tehetetlen Jézus nélkül önmagában az ember.

Ez a találkozó azoknak szólt, akik valamilyen formában érintettek a cigánymisszióban: szolgálóban állnak, szolgálatra készülnek, vagy egyelőre „csak” érdeklődők.

LACZKI JÁNOS

Menyházi kirándulás

2011. október 15. fagyos hajnalán két kisbusszal a romániai Béli-hegységben található Menyházára kirándultunk, amely Orosházától 160 km-re van. A település márványbányájáról híres, amelyben vörös és fehér márványt bányásztak hajdanán. Manapság csak kirándulók keresik fel ezt a csodálatos külszíni bányát. Dél előtt ellátogattunk a márványbányába, ahová kivétel nélkül mindenki eljutott, majd a közeli Denevér-barlangot néztük meg. Itt a bátrabbak a mélyébe is lemerészkedtek. A barlanghoz vezető út túlságosan meredek volt, ezért páran idejekorán visszafordulni kényszerültek. Ebéd után a romániai fürdőhely nem igazán EU-konform vendéglátását „élvezhettük”. Délután a magas hegycsúcson található déznai várhoz kapaszkodtunk fel. Ezt az utat sziklákon át tettük meg, mivel az oda vezető utat szándékkal-gondatlanul megsemmisítették a helybeliek.

A vár történetéről röviden annyit, hogy a falu fölé emelkedő 389 méter magas hegy tetején található a napjainkban

romokban heverő déznai vár, amely 1318-ban már állt. 1387-ben a Losonczyak kapták meg az uradalmat, amely 1550-ben Losonczy István, majd özvegye tulajdonába került. 1574-ben a várat elfoglalták a törökök, és csak 1596-ban sikerült a magyaroknak visszazerezniük. 1658-ban Kornis Zsigmond emberei újra feladták. Az erdélyi fejedelmek hiába kérték vissza Dézna várát, a törökök nem engedtek. Később, a hagyomány szerint, a borosjenői pasa részére a várban elzárt száz leány a puszkaporos kamrárt meggyújtva,

Dézna vára

Huszonöt év

„Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre.”
[Zsolt 90,1]

Az éveink múlásával időnk egyre gyorsul, előttünk fogy az út, s lépteinket mind hosszabb árnyékként követik emlékeink. Évfordulókon felidézünk eltávozott, lelkünkben mégis velünk élő szeretteink alakját. Ezek a fontos napok, órák ünneppé magasztosulnak, s családi együttlétre indítanak.

A közeledő karácsonyon különösen sokat gondolunk szüleinkre, akiket 25 évvel ezelőtt betegágyukon vettünk körül. Fájdalmaik enyhülésében, felgyógyulásukban reménykedtünk. Nem sejtettük, hogy egy hónappal később sírjuk mellett kell megállnunk.

1987. január 30-án két koporsóra hullott a föld. Fürst Ervin evangélikus lelkész és felesége, Szerémi Ilona földi küldetése véget ért. A sírt körülálló sokaság jelezte, milyen sokan szerették, tisztelték, becsülték gyülekezetük egykori lelkipásztorát és hitvesét.

Édesapánk, az orosházi evangélikus gyülekezet újonnan beiktatott lelkésze-

ként, 1934. július 1-jén lépett az orosházi evangélikus templom szószékére. Lelkészi szolgálatát 28 esztendőn át odaadással, elhivatottsággal, hűséggel töltötte be mindaddig, amíg a politikai nyomástól befolyásolt felsőbb egyházi vezetés 62 évesen nyugdíjba kényszerítette.

Emberként, lelkészként példa volt ő! Egyenes, igazságszerető, becsületes, hazáját és hivatását teljes szívvel szolgáló igaz ember. Elnyomóhatalomnak meg nem hajolt, szélsőséges nézetekkel következetesen szembeszállt.

A mai Szlovákia – akkor még Magyarország – Szepesolaszi nevű városában született, 1900. november 18-án, polgár-családban. Három fiatalabb testvérével kiegyensúlyozott családi légkörben nőtt fel. Édesanyja korai elvesztésével hamar lezárult a védett gyermek- és ifjúkor boldog időszaka, kihűlt a fészek. Alig 18 évesen belépett a felnőtt életbe. A Trianonban gyorsan kijelölt új határt átlépve magyar földön kezdte meg teológiai tanulmányait. Az utolsó két évet a németországi Halében végezte el. Lelkészsé a szeretett és tisztelt Raffay Sándor püspök szentelte.

Segédlelkészi éveinek a németországi Hamburgon kívül több állomáshelye is

a várat magukkal együtt a levegőbe repítette. Erről a történetről szól Jókai Mór „Kurbán bég” című elbeszélése.

Ez a napunk a kitartásról és arról szól, hogy felül kell emelkedni saját kishitűségünkön. Azon, hogy valamit nem próbálunk meg, mert túl nehéznek tűnik. Az izgalmas út során senkinek sem lett maradandó sérülése. Sokan kifejezték szándékukat, hogy hasonló közösségépítő kirándulás a jövőben is jó lenne.

LACZKI JÁNOS

Leánygyülekezeti ünnepi alkalmaink

- December 17-én (szombat) Szentetornyán 14 órától karácsonyi kézműves foglalkozás lesz gyermekeknek.
- December 18-án (advent 4. vasárnapja) Szentetornyán 8.30, Rákóczi-telepen 10, Kardoskúton 14 órától istentisztelet tartunk.
- December 25-én (vasárnap) Szentetornyán 8.30, Rákóczi-telepen 10, Kardoskúton 14 órától istentisztelet és gyermekek karácsonya.
- Január 1-jén (vasárnap) Szentetornyán 8.30, Rákóczi-telepen 10 órától istentisztelet, Kardoskúton 14 órától református istentisztelet. (Kardoskúton a 2012-es év első evangélikus istentisztelete január 8-án lesz.)

volt. Végül helyettes lelkészként a Budavári gyülekezetbe került. Itt ismerte meg Szerémi Ilonát, akivel kölcsönösen megszerették egymást. Közös életüket a szentetornyai parókián kezdték, innen hívták el két évvel később orosházi lelkésznek.

Édesanyánk hűséges társ, odaadó feleség, szerető családanya, igazi papné volt, aki a legnehezebb időkben, sanyarú körülmények között is meghitt, békés otthon varázsolt férje és gyermekei számára.

Édesapánk iránti megbecsülését egyházközségünk a 2010 áprilisában, Orosháza város alapításának évfordulóján, templomkertünk emlékparkjában elhelyezett emlékkövel fejezte ki.

Szüleink sírjánál legutóbb november elején Édesanyánk 100 éves, egy évvel korábban Édesapánk 110 éves születésnapja alkalmából voltunk családi közösségben. Mindkét alkalommal a lelkészunoka, Nagy Ervin foglalta össze hálánk, szeretetünk érzéseit, gondolatait.

Ha Isten is úgy akarja, a huszonötödik évfordulón ismét együtt emlékezünk. Addig is az Ő segítségét kérjük minden utunkra.

FÜRST ENIKŐ

Rá kell hagyni?

Napjainkban sokszor hallunk olyan vitákról, hogy hogyan kell gyermeket nevelni. Valamikor ez a kérdés nem volt vitatárgy. Ma pszichológushoz, pszichiáterhez küldik, viszik a problémás gyermeket, akivel a szülők már nem bírnak. Pedig ha alaposabban megnézzük a helyzetet, semmi más baj nincs, mint a szülői ház nevelési hiányossága. Teszek egy rövid megjegyzést a mostani nevelési elvről.

Kiskorú gyermekek szüleitől sokszor hallunk olyan megjegyzést, hogy „rá kell hagyni”, amikor a gyermek viselkedése túlságosan is akaratos, amikor mindenáron azt akarja, hogy neki legyen igaza. Rá kell hagyni – mondják a szülők –, majd rájön arra, hogy mi a helyes.

A napokban sírva mesélte el egy nagymama a panaszát, hogyan járt az egyetlen szeretett unokájával. Nála volt hétvégen a gyermek, ő pedig éppen készítette a vasárnapi ebédet. Sütött egy tepsi süteményt is. Amikor kivette a sütőből a tepsit, az unoka kért egy darabot belőle. A nagymama csak rendet akart, ezért közölte az unokájával, hogy majd a finom

leves és a második, a pörkölt után ehethet belőle. A nagymama hiába magyarázta el, hogy ha előre olyat eszik, akkor elrontja az étvágyát, nem lesz jó az egész ebéd. A család szemefénye toporzékolni kezdett. Követelte a süteményt. S e cirkusz közben toppant be az édesanya. A kicsi rohant hozzá panaszkodni. Az anyuka erre az anyósa felé fordult és számon kérte rajta, hogy miért nem adott abból a süteményből a kisgyermeknek. A kérdés így is elhangzott: Miért terrorizáld a gyermeket?

A nagymama egy zöldséges boltban mesélte el mindezt nekem, könnyben úszott a szeme. Nem fűzők a történethez kommentárt. Értékelje a történetet mindeki úgy, ahogy akarja.

Kedves Olvasó! Egy dolgot azonban mégis szeretnék megjegyezni mindezzel kapcsolatban. Rá kell hagyni? Helyes ez a felfogás? Életem kenyerének javát elfogyasztottam, ami azt jelenti, hogy van élettapasztalatom. Ezért bátorodom azt a véleményemet megfogalmazni, hogy a gyermeket a bölcsőtől a felnőtté válásig nevelni kell. Mindig a korának megfelelő

szinten. Felnőttkorában pedig neveli majd az élet.

Bizony, ha a gyermek nem tanulja meg idejekorán, hogy az életben vannak korlátok, és nem mindig úgy történnek a dolgok, ahogy szeretnénk, akkor elég boldogtalan lesz. Együtt kell élnünk azzal a ténnyel, hogy nagyon sok minden nem úgy történik, ahogy mi szeretnénk. Nem mindig teljesülnek a vágyaink, vagy nem úgy, ahogy nekünk tetszene. Már a szülői házban meg kell szokni, hogy az életben vannak korlátok, hogy eddig és nem tovább. E nélkül soha nem lesz kiegyensúlyozott az élet. Senkinek se legyen az a vezéreszméje, hogy mindent rá kell hagyni a gyermekekre. Nekik igazi szeretetre van szükségük... az így szeretett utód lesz a szülők öröme.

Szomorú a mérlege ennek a ráhagyásos módszernek. Egyre több tanárverés van, és egymásra is kezet emelnek a fiatalok. Sőt, halálos esetről is hallani lehetett. Bizony, fájó igazság, hogy üresek a templomok, de tele vannak a börtönök.

CIKORA LAJOS

Karácsonyi készülődés szeretetszolgálatunknál

Közeledik az év legszebb időszaka, mely tele van várározással, örömszerzéssel, mandarin-, narancs-, fahéj- és mézessütemény-illattal, vagyis kezdődik a karácsony. Mi lenne szebb ajándék, mint az, amit szeretettel, saját kezűleg készítünk?

Idén igyekeztünk időben elkezdni a készülődést. Kreatívklubunkban minden délelőtt nagy lelkesedéssel készítettek el látottjaink adventi koszorúkat, kopogatókat, asztali díszeket.

Az amatőr festő-klubban olyan rejtett tehetségeket fedeztünk fel, hogy nem akartunk hinni a szemünknek! Nagyon sok családtag rá fog csodálkozni, hogy ezt az ő édesanyja, édesapja, nagymamája, testvére készítette! (Természetesen a „festőművészeket” munka közben is megörökítettük. A fotók arról tanúskodnak, hogy igencsak mindenki belefeledkezett az alkotás örömeibe! Sinka Erziének ezúton köszönjük meg, hogy sok jó tanácsot, praktikával látta el az ifjú tehetségeket.

Szeretetszolgálatunk nemcsak az idősekre, hanem a gyerekekre is gondolt: a Családok Átmeneti Otthonának 31 kis lakójára. Az ő ajándékuk egy adventi naptár lesz, amit saját kezűleg készítünk el. A tartalmát sok-sok finomsággal töltjük

meg, de leginkább szeretettel, hiszen arra egész évben szükség van.

Év közben, a magányos hétköznapok szürkeségében édesanyák, édesapák, nagymamák, testvérek, elhagyott gyermekek várják, hogy rájuk nyissák az ajtót,

felhívják őket szereteteik. Fontos nekik, hogy érezzék a törődést, és azt, hogy még fontosak valaki számára!

Mi milyen ajándékot adnánk szívünk börtönéből, mely fájdalommal, keserűséggel van berácsosva? Mi lenne az a csoda, mely megnyitná szívünk rozsdás ajtaját?

LÓCZINÉ KRAJCZÁR EMESE
intézményvezető

ADVENTI SOROZAT

December 8–11.

Vasárnapi
szeretetvendégségünkön
GYÖRI GÁBOR
esperes
szolgál igehirdetéssel.

(Részletes program lapunk
21. oldalán.)

Aki hisz én bennem, ha meghal is, él

Ez a bibliai íge olvasható szüleim sírkövén. Édesanyám kívánsága szerint kerültek Jézusnak ezen szavai arra a helyre, ahol a legnagyobb szükség van a feltámadásban való reménységre. Mostanában sokat gondolok az Édesanyámra, aki 1911. november 3-án született. Születésének 100. évfordulója kapcsán csendesen emlékezünk rá, hiszen nem volt ő híres ember. Életében mégis talán ismeretebb volt városunkban, mint egy átlagos ember (annak ellenére, hogy ő maga csendes, szerény, keresztyén alázattal szolgáló egyszerű lélek volt).

Csepregi Ilona kézimunkaüzlete a Meszes-kisközből több mint ötven évig szolgált Oroszába népét. Szakmájának egyedisége csak látszólag határolta be azoknak a körét, akik az üzletében megfordultak. Róla igazán el lehetett mondani, hogy Istentől kapott talentumait bőségesen kamatoztatta. Eredeti magyaros mintákat nyomott elő terítőkre, párnavégekre – az akkori divat szerint – ruhákra, nem csak kész sablonokról – sokszor ő rajzolta meg a mintát is és készítette el a sablont. Aki szép rakott szoknyát akart viselni, nála rendelte meg. A hajdani gimnazista lányok kötelezően előírt rakott szoknyáit is ő készítette. Legcsodálatosabb művészi alkotásai a géphímzéssel készített munkái voltak. Hímzett terítők, blúzok, ágyneműk őrzik a keze nyomát. Akkoriban sok-sok házasulandó leány „stafíringját” hímizte és látta el monogrammal. Sok zászlót, zászlószalagot rendeltek tőle – ő hímizte a Tánácsos gimnázium első zászlaját is. Evangélikus egyházunk oltárterítői között is megtaláljuk szeretetszolgálatának ajándékait. Élete utolsó alkotása is egy oltárterítő volt, melyet a gyülekezeti házban akkor ott lévő oltárra készített.

Egy tevékeny és szorgalmas élet eredményeit képtelenség egy rövid írásban

összegyűjteni. Éppen ezért inkább arra emlékezek még, hogy milyen volt ő, milyen kapcsolatban volt Istennel és az emberekkel.

Térjünk vissza a kézimunkaüzletbe, a gimnáziummal szembe! Mondhatni, hogy én ott nőttem fel. Ha becsukom a szemem, pontosan látom a berendezést: a pultokat, a kékre festett, kerek székeket, az olajkályhát, a két varró-, illetve hímző gépet... és látom édesanyámat is. Galambosz fejét, kedves mosolyát. Csodálatos légköre volt ennek az üzletnek. Számomra az élet iskolája. Édesanyám megtanított sok mindenre, többek között türelmesen hallgatni, ha van valaki a műhelyben – bármily fontos mondanivalóm is volt. És legtöbbször voltak nála. Sokan, sokféle ember, akiket egyformán kedvesen fogadott. Ugyanazt a mosolyt kapta a zászlót rendelő gyárigazgató, mint a kosarát cipelő tanyasi asszony, aki egy kis terítőt jött előnyomatni. Jöttek olyanok is, akik meg voltak szorulva, és mindig kaptak segítséget. Volt, akinek csak meghallgatta a bánatát, s volt, akinek pénzt kölcsönzött (nem gondolt vele, hogy visszakapja-e), és volt, akinek munkát adott segítségképpen. Segített kitölteni hivatalos papírokat, tanácsot adott sokaknak, ha kértek tőle. Kész átjáró ház volt az a kis üzlet. Sokan csak beszélgetni ugrottak be néhány percre. Édesanyám mindenkivel szívesen beszélgetett. Az így kiesett időt éjszakai munkával pótolta, de hogy az kiesett idő volna, soha senkivel nem érezte. A beszélgetés mindig tartalmas, érdekes volt. A pletykát, a megszólást nem viselte, szelíd mosollyal elterelte a témát. Az egyházával kapcsolatos megnyilvánulásokra különösen érzékeny volt. Abban az időben többször ki volt téve provokációnak, hiszen köztudottan hitben járó asszony volt, de ő az egyházüldözés idejében is szelíd határozottsággal kiállt

hite mellett. Nemcsak kiállt érte, hanem ki is használta az alkalmas időt. Nem mulasztotta el az alkalmat a misszióra. A Biblia és az Útmutató ott volt a kirakati ablak párkányán, s napközben olykor előkerült. Ilyenkor az üzlet szakrális helyé vált. Mindez természetes volt számára, hiszen egész életében így élt, és az Úr Jézus szolgálatában érezte jól magát.

Gyermekkorában (úgy, mint a többi kisgyerek még abban a korban) hitben nevelkedett otthon és az iskolában is. Fiatalon is hívő közösségbe járt. Aktív részese volt az egyházban zajló ébredési mozgalmaknak. Az Evangélikus Leányegylet tagjaként és az országban másodikként induló orosházi népfőiskola segítőjeként is szívesen vállalt szolgálatot. A gyermekeknek tartott Vasárnapi iskolában képzett vezetőként szolgált az alkalmakon. A bibliakörök rendszeres látogatója, szükség szerint szervezője, vezetője volt. Hűségesen kitartott egyháza mellett a nehéz időkben is. Boldogan vállalta a presbiteri szolgálatot, amikor felkérték rá. Krisztusnak tetsző életet élt – példát adva a körülötte lévőknek. Szeretetre méltó természetével, a másokra való odafigyeléssel összetartotta a családot, a rokonságot, az ismerősök körét. Egyszer Édesapám aggodva ezt mondta nekem, amikor Édesanyám gyengélkedett: „Vigyáznunk kell anyádra, mert ha valami történne vele, kidől a házból a gerenda”. Ő ugyan nem érte meg, de bizony egyszer csak kidől. Nemcsak a születése, de a távozása is novemberben volt.

Én mégis inkább a születésére emlékezek, mert Jézus azt mondta: „Aki hisz én bennem, ha meghal is, él.” [Jn 11,26]

JANTOS ISTVÁNNÉ

Erejük nem lankadt el

Kinn sűrű egymásutánban hullnak az elszáradt falevelek, benn éppen túlvagyunk naptárunk befejező lapjának hajtásán. Én most mégis a hosszú, forró nyarat idézem fel.

Néhány hónapja a levéltár nehéz helyzetéről tudósítottam: raktárunk és kutatószobánk levegője olyan magas páratartalommal bírt, hogy pótolhatatlan értékű anyakönyveink nedvesedni, penészedni

kezdtek. A Magyarországi Evangélikus Egyház Gyűjteményi Tanácsa, valamint a városi önkormányzat támogatásával az egyetlen lehetséges megoldást választotta az egyházköztség vezetősége: a falak és padozat teljes körű szigetelését a raktárban, kutatószobában, előtérben. Másként rövid idő alatt tönkrement volna levéltári gyűjteményünk.

Nekem „csak” egyetlen dolgom adó-

dott: az iratok ki- és visszaköltöztetése! Legelőször a 18. századi anyagunkat helyeztük el a hivatal páncélszekrényébe. A többiről is gondoskodott Ribár esperes úr: a munkálatok idejére egy üres lelkészlakást jelölt ki ideiglenes raktáruul, a Tánácsos utcán. Először a szekrényeket szállítottuk át, majd folyamatosan a hozzájuk tartozó iratokat. Az anyakönyveket darabonként csomagolópapírba burkoltuk,

Hírek a diakóniáról

„Felüdítem a fáradt lelket,
és megelégtetek minden
elcsüggedt lelket.”
[Jer 31,25]

A mindennapi elfoglaltságok, sok gond és baj között nagy örömmel gyűltünk össze az októberi megbeszélésre. Összejövetelünk a szeretet, békesség és emlékezés jegyében telt el. Esperes úr az Útmutató napi igéje (Jób könyve 1,1–22) alapján tartott áhítatot. Jób története, bár mindenkinek ismert, megrendítő élményt nyújtott. Engem is, ahányszor olvasom, mindig mély érzéssel tölt el Jób szenvedésekben is megmaradt hite. Szomorúan látom, hogy ez ma már csak keveseknek adatik meg.

Az áhítat utáni megbeszélésen először a diakóniai konferencián résztvevők közül Lázárné Marika számolt be az ott töltött időről. Az áhítatok, előadások és beszélgetések mély hatást tettek rá, és ezt adta át a közösségnek. Többen hiányolták a diakóniai konferenciák szervezését. A jövőben szívesen részt vennének hasonló rendezvényeken.

Advent és karácsony közeledtével a legfontosabb feladat az idősek segítése. Akit lehet, azt elhozunk a templomba, aki

nem tud eljönni, annak megszervezzük az úrvacsoravételt, hogy mindenkinek a lelkébe béke és nyugalom költözzön az ünnepre.

A továbbiakban halottak napjára emlékeztünk. A szeretetszolgálat szervezésében mindenki elkészíthette az emlékezés koszorúit. Többen jelentkeztek és napokig készültek a szép koszorúk. Mindannyiunknak vannak elhunyt hozzátartozói, akikre emlékezünk. Mi is felidézünk azok emlékét, akik előrementek közülünk. Év közben is többször ellátogattunk sírjukhoz és az elhalt lelkészekéhez egy-egy csokor virággal, ezt tettük most is. Megálltunk a síroknál, méceszt gyűjtöttünk, elmondtunk egy imát, koszorúval, virággal emlékeztünk rájuk. Útközben visszaemlékeztünk a velük eltöltött alkalmas kellemes pillanataira. Elhatároztuk, hogy ezt a programot a továbbiakban bevesszük a munkatervünkbe, s minden évben megismételjük.

Mindenki munkáját megköszönve ezzel az idézettel zárom beszámolómat: „A te békédet add nekünk, Urunk, hogy a hit vándoraiként el ne fáradjunk futásunkban. Lépésről lépésre jöjjön velünk, hogy a fáradtság és a félelem elhagyjon minket.” (Útmutató, 2011)

KOVÁCS TIBORNÉ

☞ hogy még a kötésük se sérülhessen, véletlenül sem. A nagy gazdasági könyveket erős dobozokba raktuk, amiket Lóciné Emese hozott számunkra. A savmentes fehér levéltári dobozokat ötösével erős műanyagzsákokba tettük, kötöztük, hogy a szállítás alatt is tiszták, épek maradjanak. Minden csomagra egy címke került, amelyen szerepelt, hogy milyen levéltári anyagot tartalmaz, s erről egy nyilvántartás is készült. Kiskocsin vitték át az anyagot, védve, őrizve, mondván: ez érték, nem lehet dobálni, kilóra pakolni! Legvégére a gépparkunk maradt, ennek szállítása is nagy figyelmet, óvatosságot igényelt. Az íróasztalom a számítógéppel a gyülekezeti teremben kapott helyet.

Június közepétől augusztus elejéig tartottak a szigetelési munkálatok. A régi vakolatot leverték, a padozatot eltávolították. A nedves falnak, újonnan készített betonlajzának száradni kellett. Kívül-belül megújult falburkolat, új padozat, az előtérben új járólappal lett a végeredmény. Jantos felügyelő úr naponta vizitelt, így született a raktárba az automata szellőz-

tető ventilátor, az ajtókra a szellőzőnyílások.

Augusztus első hetét követően kezdődött a visszaköltözés a Dexion-Salgó polcok beszerelésével. Ez centiméterre pontos munkát kívánt, mivel így diktálta a helyigény. Aztán a levéltári anyag következett. A nyilvántartásból megállapítottuk az egymást követő csomagok sorrendjét. Itt a rendezéshez egy levéltári térkép állt rendelkezésünkre, amely megmutatta az iratok helyét: melyik oszlopra, polcra kerüljenek a levéltári dobozok, s milyen egymás utáni sorrendben.

Ez történt nyáron. Most a szép, megújult levéltárban ülünk. Amikor belépünk, megállapítjuk: más a levegő is. Figyeljük, mérjük a páratartalmat, fokozatosan javul az érték, már nem éri el a veszélyes zónát. Arról külön, sokat lehetne írni, hogy hogyan sorakoztak fel a fiatalok a nagy munkát önzetlenül segíteni. Nem is tudnám elsorolni a neveket. Csehi József hivatalvezető szervezte a költöztetést, ő figyelte az ideiglenes raktár paramétereit. Jankai Zoltán hívta az ismerősei közül a segítőköt, akik rendelkeztek eh-

MEGHÍVÓ

Karácsony zenés szent éjjele

Szeretettel hívunk minden kedves lelki érdeklődőt, aki szép és lélekemelő zenével, a hirdetett karácsonyi szent ige teremtette templomi atmoszférában, megszentelt légkörben szeretné köszönteni az Úr Jézus Krisztus születését!

**SENTESTE ÉJJEL KÖSZÖNTSÜK
EGYÜTT MEGVÁLTÓNK
SZÜLETÉSÉT!**

Más lesz ez az alkalom,
mint eddig bármikor volt,
de a lényeg változatlan!
ÜNNEPELJÜNK EGYÜTT
2011. december 24-én, 23.30-kor
az evangélikus templomban!

hez a feladathoz megfelelő mennyiségű türelemmel. És végül: oroszánrészt váltaltak a munkából az orosházi teológusok, akik kérésre itt és ekkor töltötték le a kötelező levéltári gyakorlatukat. Köszönöm a segítséget mindenkinek, és köszönöm nektek is, SZIS, Eszter, Pupil!

Szép volt, fiatalok! Azok a percek, amikor a pakolás egy-egy apró szünetében (a létrán állva) beleolvastatok a fóliánsokba... amikor kincsként óvtátok gyülekezetünk régi forrásait... ahogy értékeltek a tudós papjaink által évszázadok alatt összegyűjtött köteteket, amelyek múltunk tükréi... Azt hiszem, ezek a percek kárpótolták a levéltárost a munka fáradalmáért.

Nagy leckét kaptam ismét. Ha valami fontos dolgot szab elénk az Úr, ad hozzá erőt, segítséget is. Jöttek és erejük nem lankadt el... Aki kimaradt közülük, annak helyére újak álltak. Meghatódottan, hálattal szívvel nézek vissza a nehéz napokra, és alig hiszem, hogy ez a csoda velem történt!

SZÁRAZNÉ KÖRÖSY EDIT

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Befogadó iskola

„Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést, az ő tetszésének megfelelően.”
[Fil 2,13]

Iskolánkban 2004 szeptembere óta vállaljuk fel a sajátos nevelési igényű tanulók befogadását, integráló nevelését.

Az 1993. évi Közoktatási Törvény szerint sajátos nevelési igényű az a gyermek, tanuló, akit a Tanulási Képességet Vizsgáló Szakértői és Rehabilitációs Bizottság vizsgálata alapján különleges gondozásban, nevelésben kell részesíteni. Állapotának megfelelő pedagógiai, gyógypedagógiai, konduktív ellátást kell biztosítani számára. A különleges gondozásról szakértői véleményben tájékoztatják a szülőket és az érintett pedagógusokat. Ha ezek a tanulók a többivel együtt, egy osztályban tanulnak, akkor integrált nevelésről beszélünk.

Az integráló, befogadó nevelés fő célja, hogy a különböző okokból lemaradó, súlyos tanulási nehézségekkel küzdő tanulóink felzárkózhassanak a minimális tantervi követelményekhez differenciált tanórai foglalkoztatással és tanórán ki-

vüli foglalkozások biztosításával. Mindez olyan közösségben történik, ahol nevelők és társaik elfogadják és segítik őket.

Minden gyermek egyéni bánásmódot igényel. Mindenkinek meg kell adni a számára szükséges segítséget, hogy önmagához képest maximálisan fejlődjön, sikerélményei legyenek. Minden gyermek értékes, Isten képmására teremtett ember, akiben meg kell találni a jót, a tehetséget és szeretettel meg kell erősíteni benne, hogy ő is fontos része a sokszínű gyermekközösségnek.

Nagyon fontos a tanulási nehézségek differenciált fejlesztése mellett az, hogy milyen a gyermekek önbecsülése, saját magukról kialakított képe, önbizalma. A személyiségfejlesztés egy komplex tevékenység, amely nemcsak az ismeretek gazdagításáról szól, hanem az érzelmi-akarati élet helyes, pozitív irányba való segítségével is.

A közösségbe való beilleszkedés, az elfogadás pozitív megtapasztalása előkészíti számukra a társadalomba való beilleszkedés pozitív szemléletét, élményét. Bizakodhassanak, hogy ők is teljes értékű emberként élhetik majd életüket, megtalálva a számukra megfelelő, egyéni ké-

pességeikhez igazodó tevékenységet, foglalkozást.

A pozitív példa, a feltétel nélküli szeretet légkörében nő az önbizalmuk, megtapasztalják, hogy azok a lelki tulajdonságok, amik az embert „emberré teszik”, a lélek gyümölcsei.

A gyermekközösségek, a gyermekek kicsi korban nagyon elfogadók, befogadók. Ha ezt nevelők és szülei is támogatják, erősítik, akkor felnőtt korukban természetes lesz számukra a „masság”, nem a negatív különbözőséget látják meg embertársukban először, hanem a pozitív emberi tulajdonságokat.

A keresztyén nevelők számára a befogadó, szeretetteljes, elfogadó, az egyéni képességekre odafigyelő nevelés, oktatás természetes. A szeretet kettős parancsának szem előtt tartása, megélése a mindennapok része, nevelésünk alapja. Követni Jézus Krisztust akaratban, türelemben, szelídségben, kedvességben és szeretettel szolgálni felebarátinkat, tanítványainkat, a ránk bízott kincset. Ez a befogadó nevelés igazi tartalma és célja.

CZIHATNÉ TÓBIÁS IBOLYA
gyógypedagógus

Ismét hadat üzentünk a közönynek

Orosházán a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium idén második alkalommal csatlakozott a „72 óra kompromisszum nélkül” című kezdeményezéshez, melynek „elsődleges célja, hogy a fiatalok közhasznú tevékenységének széleskörűen nyilvánosságot biztosítson, láthatóvá tegye az ifjúsági közösségekben folyó önkéntes munkát, növelje annak elismertségét és rámutasson, mire képesek a fiatalok, ha összefognak. Célja továbbá, hogy a fiatalok számára lehetőséget kínáljon arra, hogy a hitükből fakadó szolgálatukat életszerű módon, országos és ökumenikus dimenzióban végezhessék.” – olvastuk a felhívás leírását a honlapon.

A projektek tavalyi sikerén felbuzdulva döntöttük el, hogy Orosházán idén megszervezzük a saját 72 óránkat, amire végül azért nem volt szükség, hiszen az önkéntesség évében ismét útjára indult

ez a nagy sikerű kezdeményezés. Tudtuk, mennyire fontos a fiatalok körében az önkéntesség hangsúlyozása, illetve az elmúlt év tapasztalata megmutatta, mennyire szívesen vesznek részt diákjaink ebben az önkéntes munkában. Így idén mertünk egy kicsivel nagyobbat álmodni, és egy komplett programsorozatot szerveztünk a diákok részére, teljes mértékben rájuk bízva a döntést, hogy ebben részt kívánnak-e venni.

Október 14-én, péntek délelőtt Végh Szabolcs, a balatonszárszói konferenciaközpont vezetője tartott előadást diákjaink számára a környezetvédelem fontosságáról, külön kiemelve a mindennapokban is használható gyakorlati tanácsokat. Tulajdonképpen ezzel az előadással vette kezdetét a 72 óra Orosházán, amikor is több helyszínre vártuk a diákokat.

Pénteken óvodásaink az Ezüstenyő Idősek Otthonát látogatták meg, ahol a bentlakóknak kedves őszi dalokkal színesített néptáncokból álló csokrot adtak át. Eközben alsós diákjaink a helyi kutya-menhelyre vitték az osztályonkénti 40 kg kutyaápot, illetve segítettek a takarításban és az állatok sétáltatásában. Még ezen a napon délután, a felsős diákok az iskola udvarán, illetve az utca felőli részen szedtek szemetet, lehullott levelet.

A szombati napon ismét vártuk az alsós diákokat, akik szüleikkel együtt a

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium felvételi tájékoztatója

Cím: 5900 Orosháza, Bajcsy-Zsilinszky u. 1.
OM-azonosító: 028280
Telefon: 68/411-771 · Fax: 68/419-269
E-mail: iskola@szekacs.lutheran.hu · Honlap: szekacs.lutheran.hu

Tervezett képzések a 2012/2013-as tanévre:

- 6 évfolyamos gimnázium (tagozatkód: 03) – 30 fő;
- 4 évfolyamos gimnázium (tagozatkód: 01) – 30 fő.

Oktatott idegen nyelvek: angol, német és a 6 évfolyamos gimnáziumban latin. Az angol és a német nyelv, valamint az informatika oktatása csoportbontásban folyik. Felvételi vizsgát nem szervez az intézmény. A felvételhez szükséges tanulmányi eredmény:

- 6 évfolyamos gimnáziumban 4,0 feletti;
- 4 évfolyamos gimnáziumban 3,5 feletti.

A jelentkezés és a felvételtől szóló értesítés az általános felvételi eljárás szerint történik.

Intézményünk egyházi iskola, a város egyetlen olyan intézménye, ahol az óvodától az érettségiig folyik a képzés. Nevelőink alapvető célja az, hogy korszerű tudást adjanak növendékeiknek. Hiszünk abban, hogy az erkölcsös és értelmes ember nagy hasznára lesz szűkebb környezetének, áldás a nemzetnek, és javára szolgál az egész emberiségnek.

A nemzeti nevelés kiemelt célunk. Minden 11. évfolyam tanulmányi kirándulás keretében ismerkedik meg Partium nevezetességeivel. Nagy hangsúlyt fektetünk diákjaink kulturális nevelésére, mindegyikük eljut a Nemzeti Színházba és az Operába.

Testvériskolai kapcsolatunk, a Kahl am Mainban található Paul Gerhardt Schule segíti a német nyelv tanulását.

A Diákklub péntek esténként rendezvényeivel, szórakozási lehetőségek kínálatával teszi lehetővé diákjainknak a kulturált szabadidő-eltöltést.

Az iskola keresztyén értékeket közvetít a gyerekeknek. Ezek az értékek keresztül érezhetik meg a gondoskodó szeretetet, türelmet, folyamatos figyelmet, s biztosságban érezhetik magukat.

A kollégiumi elhelyezés megoldható.

Kedves érdeklődő nyolcadikos tanuló!

Diáktársak, nevelők, lelkesek lelkes csapata vár szeretettel téged, aki középiskolai diákeveid evangélikus egyházunk és iskolánk által biztosított meghitt légkörben, örömben, sikerrel, igényesen szeretnéd eltölteni.

templomkertet varázsolták teljesen tisztává, mintegy 40 zsák levelet összeszedve. Eközben a gimnazisták egy csoportja a templombelső berendezéseit portalánította.

Két kiemelten fontos projektet is teljesítettünk szombaton. Az egyik az evangélikus óvoda udvarán kipusztult sövény pótlására, a másik pedig a két világháborúban hősi halált halt katonák sírkertjeinek rendbehozatalára irányult. A gimnazisták erejüket és idejüket nem kímélve, maradéktalanul teljesítették mindkét célkitűzésünket.

Végül a 72 óra projektjeit méltóképpen zártuk le vasárnap, amikor az egész

iskola részvételével teremtésünnepi háladó istentiszteletet tartottunk az orosházi evangélikus templomban. A liturgiában jelentős szerepet vállaltak a projekteken aktívan résztvevő diákok és tanárok.

ADVENTI EVANGELIZÁCIÓ

2011. december 8–11.

ÉRKEZÉSI OLDAL

Igét hirdet: Győri Gábor esperes

A pályaudvaron különféle emberek várják az érkező vonatot. Van, aki nek teljesül, másnak nem, ismét másnak egészen másként teljesül a várakozás.

– December 8. (csütörtök) 17 óra: SIMEON (Lk 2,29–31) (EÉ 138, 369, 126)

Boldog beteljesülés: a várva várt Utas megérkezett! Simeon biztosan tudja, hogy a kezében tartott gyermekben Megváltóját látja! („Hol látássá lesz a hit” EÉ 369)

– December 9. (péntek) 17 óra: KERESZTELŐ JÁNOS (Mt 11,2–6) (EÉ 141, 396, 124)

Bizonytalanság: Biztos, hogy Jézus az egyetlen? Sokak problémája ez, még tapasztalt keresztyéneket is elbizonytalanítanak korunk különféle tanításai. Van-e biztos válasz? („Hová forduljon, merre térjen?” EÉ 396)

– December 10. (szombat) 17 óra: A GAZDAG IFJÚ (Mt 19,16–22) (EÉ 133, 52, 110)

Csalódás: A találkozás elmaradt... Ki a hibás? Rossz vonathoz mentünk ki? Az Érkező tehet róla vagy bennünk van a hiba? Jön-e még másik vonat? („Idején megtérjünk, És mikor eljössz, ne kelljen majd félnünk” EÉ 52)

– December 11. (vasárnap) 10 óra: ZÁKEUS (Lk 19,1–10) (EÉ 147, 299, 112)

Váratlan meglepetés: Mégis eljött, pedig nem volt rá esély. Hozzájött, nem tévedés! („Holt vesszőt megszántál” ÉK 299)

– December 11. (vasárnap) 15 óra: Szeretevendégség GYŐRI GÁBOR esperessel

Összességében nagyon sikeresnek, tanító és nevelő munkának látom az általunk szervezett feladatokat. Egyrészt mert az iskola 60 százalékát, mintegy 360 diákot sikerült az önkéntes munkákra felkérnünk, másrészt mert átérezhették, hogy a másik ember iránti felelősségünk, értékeink ápolása és a ránk bízott világ védelme nemcsak a 72 óra célkitűzései, de keresztyén értékrendszerünk alappillérei is.

RIBÁRSZKI ÁKOS

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

„Újra itt a szép karácsony...”

A szeretet ünnepét mindenki várja... kortól, nemtől, felekezettől és anyagi helyzetétől függetlenül.

Lehet készülni drága ajándékokkal és fényes külsőségekkel. Vannak családok, akik egész évben csak ebben a pár napban lehetnek együtt. Nagyon sokan vannak, akik csillogó karácsonyfa helyett csak egyetlen ágat tesznek az asztalra, és számukra az az ajándék, ha valaki megkérdezi tőlük: „Hogy tetszik lenni?”

Az Istenben hívők advent heteiben készítik szívüket a kis Jézus születésére, amely hagyomány szerint december 24-re esik. Van, aki azért is várja december 24-ét, mert neki is ezen a napon van a születésnapja. Egy tizennégy éves lány azt mondta: neki azért különleges ez a nap, mert amikor megszületett, anyukája öt tette mózeskosárban a fa alá...

Az evangélikus ovi Maci csoportja is hétről hétre készül a karácsonyra. Az adventi naptár minden napra rejt számunkra valami lelki feladatot, jócselekedetet, beszélgetőtémát vagy imaszándékot, melyeket a közösség felé ajánlunk fel. Így jutunk mindennap egyre közelebb az ünnephez, mint a Szent Család Betlehembe, és így leszünk mindennap egyre jobbak.

A korábbi években rendszeresen járt hozzánk gyermek a Családok Átmeneti Otthonából. A megértő, szeretetteljes légkör biztosságot adott a csemeték számára. Szüleik nehéz sorsa miatt gyakran csak rövid ideig járhattak hozzánk, mert néhány hónap után átkerültek másik otthonba. Gyakran emlegetjük őket (Gergő, Dani, Kevin, Edvin, Virág, Balázs) sajnos nem tudunk róluk semmit. De akárhol vannak, ők is várják Jézus születését, ők is szeretnének ajándékot kapni és a családjukkal lenni, nyugodt körülmények között.

Idén nincs az otthonból gyermekünk, viszont nem szeretnénk a kapcsolatot megszakítani az intézménnyel. Meghívást kaptunk az otthon dolgozóitól és gyermekeitől, hogy látogassunk el hozzájuk.

Terveink szerint Mikulás környékén és karácsony előtti napokban fogunk a bentlakó gyermekekkel együtt énekelni, verselni és játszani. Előtte mi is készítünk ajándékot, sütünk mézeskalácsot és összegyűjtjük kedvenc verseinket, dalainkat, dalos játékaikat, amelyeket az otthonban élő gyermekekkel együtt szeretnénk eljátszani.

December 8-án nyílt napot tartunk, amelyre a kedves szülőket várjuk közös játékra, kézműveskedésre, teázásra, beszélgetésre. Advent második vasárnapján a szülőkkel közösen megyünk a családi istentiszteletre. December 12-én pedig a szülőknek mutatjuk be betlehemes játékunkat. De várhatóan nemcsak a gyermekek fogják szüleiket megajándékozni a pásztorjátékkal, hanem a szülők is meglepik gyermekeiket egy kis műsorral.

Gyakran beszélgetünk árva és beteg gyermekekről, imádkozunk értük. Célunk, hogy gyermekeink felleljék a valódi értékeket az életben, meglássák egymásban a jó tulajdonságokat, és legyen erejük a nemes szándékok mellett kiállni.

Akárkik vagyunk, akárhol élünk, boldogabbá kell hogy tegyük a körülöttünk élők életét!

Áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk minden kicsinek és nagynak, fiatalnak és időseknek, vidámnak és szomorkodónak!

FORMAN BLANKA
és TRIPPE KRISZTINA
óvodapedagógusok
(Maci csoport)

Kedves Isten!

Közeledik advent, így lassan – mint minden embert – engem is magával ragad a karácsonyi készülődés hangulata. Szeretem ezt az ünnepet, hiszen ilyenkor mindig együtt a család, legközelebbi hozzátartozóink, és barátaink is eljönnek hozzánk, hogy együtt tölthessük ezt a pár napot szeretetben, boldogságban. Előfordul, hogy együtt megyünk el hozzád, a templomba, hogy megnézzük és átéljük újra és újra, évről évre Fiad, a kis Jézus megszületését. Az éjféle misén mindig olyan jó látni, ahogyan az emberek egymásra néznek, és kivételes, megfoghatatlan nyugalom, békeség járja át őket. Különös: ilyenkor mindenki félre tudja tenni a problémákat, a bajokat, a panaszt, az elégedetlenkedést, mások iránt érzett haragját. De jó lenne, ha minden napunk karácsony lenne! Ilyenkor minden máshogy működik, mint hétköznapokon... az ember átértékeli az életét.

A minap, ahogy sétáltam az utcán, a boltba tartva szembe jött velem egy teljesen átlagos ember, kissé viseltes, kopott ruhában, s tekintetében nem láttam mást, csak búskomorságot, lehangoltságot, csüggedtséget. Most, hogy az ünnepek közelednek, sok embernek még az is gondot okoz, hogy tető legyen a feje felett, míg másoknak az az „óriási problémája”, hogy milyen mikulást vegyen még, a meglévő három mellé. Hetek kérdése és a nagyáruházak megtelnek emberekkel, akik drágábbnál drágább és értékesebbnél értékesebb „ajándékokat” vásárolnak szeretteiknek. De vajon tényleg ennyiről, erről szólna a karácsony?

Ahogy elhaladtunk egymás mellett a bácsival, rengeteg minden jutott eszembe. Felmerült bennem a kérdés: Vajon ő is annyira várja a karácsonyt, amennyire én? Vajon neki is ugyanazt jelenti, amit nekem? Vajon neki is van kivel, kikkel el-

tölteni ezt a csodálatos ünnepet? A kérdéssorozat után megfogalmazódott bennem a szomorú, de tényleges válasz: Sajnos kétlem.

Ekkor mérlegelni és töprengeni kezdtem azon, hogy mennyi ajándék van az életünkben, amiket mind Tőled kaptunk, és amikért gyakran elfelejtünk hálát adni Neked. Eszembe jutottak a múlt és a jelen problémái, s az, hogy mindig Téged hibáztatlak és vádollok azokért a bajokért, amik velem történtek és történnék. De eszembe jutott az is, hogy annak ellenére, hogy én gyakran eltávolodtam Tőled, Te mindig utánam jöttél, megragadtál, a karjaidba zártál és nem engedted el Magadtól. Arra is rájöttem, hogy miért. Egészen egyszerűen azért, mert szeretted, és mert szeretsz engem. Ezért most, úgy érzem, rajtam a sor, hogy kifejezzem Neked hálám mindazért, amit értem tétél és teszel minden egyes nap.

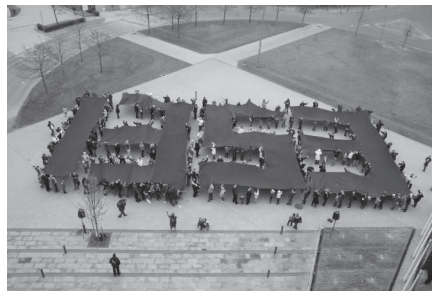
Ételt, Otthont és Esélyt a rászorulóknak

Egy óriási élőképpel hívta fel a figyelmet az összefogás és a szolidaritás fontosságára az Ökumenikus Segélyszervezet most induló 16. Országos Adventi Pénzadománygyűjtésének nyitórendezvényén. Advent első vasárnapján a Művészetek Palotája előtti téren a november 27-étől hívható adományvonal, a 1353 négy számjegyét több mint 200 önkéntes és támogató formálta meg.

A 1353 országos adományvonal élő képét alkotók között ott volt többek között Lévai Anikó jószolgálati nagykövet, Lehel László, a segélyszervezet elnökgazdátja, Keresztes Ildikó énekes, Wolf Kati énekes és Kovács Kokó István jószolgálati nagykövet is, aki elmondta, hogy a segélyszervezet fennállása alatt ez az első alkalom, hogy saját adományvonalat tud alkalmazni adománygyűjtéséhez. A hívások díja (250 Ft/hívás vagy SMS) azért lett ilyen kis összegben megállapítva, hogy mindenki csatlakozni tudjon az összefogáshoz és szolidaritásra ösztönző

országos felhíváshoz. Aki 250 Ft-nál nagyobb összeget szeretne adományozni, az természetesen többször is hívhatja a 1353-as adományvonalat.

A szabadtéri akciót megelőző sajtótájékoztatón Lévai Anikó jószolgálati nagykövet az idej felhívás „ÉTELT az éhezőknek, OTTHONT az otthontalanoknak,

ESÉLYT az esélyteleneknek!” hármasmottójára utalva kifejtette, hogy a segélyszervezet lehetőség szerint mindig is komplex segítségnyújtásban gondolko-

dik. A hozzá fordulóknak nemcsak pillanatnyi, hanem átgondolt, hosszú távú támogatást kíván nyújtani.

Az eddig elvégzett és a jelenlegi munkát pedig mi sem jellemzi jobban, mint hogy a segélyszervezet országos szociális intézményhálózatán keresztül éves szinten több mint 270 000 alkalommal nyújtana segítséget a szervezet munkatársai. A jószolgálati nagykövet beszédében végül a 1353-as adományvonal hívására, a segélyszervezet támogatására biztatott, hogy még többet és még több helyen tudjanak segíteni.

Lehel László az idej gyűjtés kapcsán hangsúlyozta: a segélyszervezet rászoruló családokért végzett munkáját elsősorban adományokból végzi, így különösen nagy öröm, hogy idén először már a telefonjuk segítségével is egyszerűen tudnak csatlakozni a gyűjtéshez az adományozók.

(Forrás: evangelikus.hu)

Ördög Endre evangélikus lelkész évértékelője az OrosCafén

Lelki tartalomban gazdag út végére érkezik évről évre az evangélikus gyülekezet, amikor örökélet vasárnapjára hívnak a harangok. Adventtől kezdve újból és újból átéli annak misztériumát, hogy életét nemcsak a kézzelfogható valóságban, annak korlátai és lehetőségei közt éli, hanem egy végtelen dimenziója is van a létnek: az Istentől elfogadott, üdvözített ember és közösség boldog léte. Ennek erőterében élve örülhettünk mindannak, amit el tudtunk végezni, vagy amit ajándékkul kaptunk az év folyamán. Örömeink az óvodában és iskolában, felújított, renovált levéltár és gyülekezeti ház, szeptemberben újra meg-

szólt harangok. Új hang a lelkési szolgálatban a legkisebbek, a tipegők istentiszteletének beindulása, felemelő kulturális, lelki alkalmak. Mindezek messze nem fedik azt a teljességet, ami a múltó egyházi év hozadéka volt, de e néhány mozaik sejteti azt a sokszínűséget, ami az egész év tablóját jellemzi. Megajándékozott, élni akaró és igyekvő közösségként készülünk advent idejére. Elcsendesedünk és várakozunk. Ennek nyitott csendjében pedig azt az áldást, erőt, békességet várjuk, ami mindig kegyelem, mindig ajándék, és ami mindig kell ahhoz, hogy Isten népe éljen és hitelesen tanúskodjon a világban.

Drága Istenem! Mindenekelőtt megköszönöm Neked azt, hogy van hol laknom, hogy van saját hazám, ami nemcsak gyönyörű, de ezen felül rengeteg hagyománnyal rendelkezik. Köszönöm Neked azt, hogy büszke magyar ember lehetek a történelmünknek és a kultúránknak köszönhetően is. Istenem, hálás vagyok Neked azért, hogy megvolt a lehetőségem arra, hogy vallásos intézménybe járhattam, mert itt halottam először a Te nevedről. A reggeli áhítatokon, a Veled való találkozások alkalmával mindig új erőt nyertem, és sokszor a Te igéd jelentette a vigaszt, a reményt, a bajokból való kiutat. Tudom, sok fiatalnak még arra sincs lehetősége, hogy írni, olvasni, számolni tanuljon. Köszönöm, Istenem, hogy nekem megadtad a lehetőséget arra, hogy valakivé válhassak az életben. Hálát adok neked azokért az emberekért, akik körül-

vesznek engem nap mint nap. A szeretetükért, a törődésükért. A barátokért, az ismerősökért. Minden csodáért, a természet szépségéért. Az összes teremtményedért: a növényekért és az állatokért. A gondoskodásodért. Édes Atyám, köszönöm Neked a gyermek csodáját, és azt, hogy megteremtetted a Földet. Köszönöm Neked a családomat, az együtt töltött időket, a közös emlékeket. Hálás vagyok Neked azért, hogy adtál Nekem édesanyát, édesapát és testvért is, akik szeretnek engem, és akiket én is viszontszerethetek. Köszönöm Neked a szabadságot, a harmóniát, a boldogságot, és azt, hogy békességben élhetek. Hogy rámtaláltál és hogy mindig velem vagy. Köszönöm Neked a keresztest, hogy egyszülött Fiadat adtad értem. Köszönöm az életet...

Azt hiszem, szerencsés ember va-

gyok. Úgy érzem, mindenem meg van, ami az élethez szükséges és elengedhetetlen. De tudom, tisztában vagyok azzal, hogy rengeteg szerencsétlen, elesett, magába roskadó ember van a Földön, akikért imádkoznunk kell. Kérlek, segíts nekik megoldani problémáikat!

Imádkozunk az utcalakókért, az afrikai éhező családokért, a háború és katasztrófa sújtotta területekért. Azokért az emberekért, akiknek sem tiszta vízük, sem ételük nincs. Imádkozunk a magyar nemzetért, hazánkért, azokért az emberekért, akik nem lehetnek már közöttünk. Adj hitet nekünk a mindennapokhoz! Add, hogy minden egyes napunkat, amit Tőled kaptunk, s ami értékes, ajándékként éljünk meg! Tégy méltóvá minket, Urunk, hogy az egész világon szolgálhassunk!

VINCZE DÉLIA (12/6)

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Mezei Pál és Fehér Andrea fia:

Alex Bence 2011. szeptember 18.

Mikó Zsolt és Petovszki Brigitta fia:

Bendegúz 2011. október 1.

Szőke Mihály István és Kilián Szilvia leánya:

Zsóka Polett 2011. október 15.

Bacsur Imre és Nagy Ildikó leánya:

Letti Klára 2011. november 19.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

TEMETÉS (2011. szeptember 19.–2011. november 26.)

Süle Lajosné (Gombkötő Mária 84) · Dr. Nagy Sándorné (Győri Róza 74) · Hegyi Antal Bálint (73) · Tóth Kálmánné (Csányi Etelka 82) · özv. Nyigri Györgyné (Zábrák Mária 89) · Ravasz Lajosné (Boros Margit 80) · Torda-Molnár Sándorné (Tóth Terézia 85) · Szemenyei Sándor (87) · Nagy Dénes (79) · Bomba Jánosné (Szabó Irén 84) · Kelemen Csaba (30) · Farkas Sándorné (Szemenyei Ida Etelka 77) · Kovács József (82) · Banka Ferenc (62) · Dénes Dezsőné (Csizmadia Anna 88) · Kristóf Gáborné (Fekete Ida 81) · Juhász József (80)

A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ. [1Jn 2,17]

ADOMÁNYOK AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2011. szeptember 19.–2011. november 25.

Dr. Tömböly Jánosné	2000 Ft
Fejes Sándorné	1500 Ft
Dr. Formann István és felesége	10000 Ft
Szász István és neje	10000 Ft
Tarsoly Lászlóné	2000 Ft
Rajki István és neje	6000 Ft
Varga Lászlóné	1000 Ft
Kószó Pálné	2000 Ft
Szemenyei Márta	2000 Ft
Szikora Józsefné	3000 Ft
Kiss Ferenc	2000 Ft
Kissné Betkó Katalin	3000 Ft
Verasztó Józsefné	1000 Ft
Ballai Mihályné	2000 Ft
Török Sándorné	1000 Ft
Fábián Ferencné	4000 Ft
Bencze Géza és neje	15000 Ft
Csiszár Mihályné	1000 Ft
Dr. Hajdú Mihály	5000 Ft
Kovács Antal és neje	2000 Ft
Zsíros Györgyné	2000 Ft
Balogh Sándorné	2000 Ft
Pusztainé Nagy Erzsébet	500 Ft

Kovács Imréné	1000 Ft
Deák Ferencné	1000 Ft
Nagy Rudolfné	1000 Ft
Szita Mihályné	5000 Ft
Czikora Lajos	2000 Ft
Jankainé Zelenka Anikó	500 Ft
Nemes Endréné	2000 Ft
Kovács Mariann	500 Ft
Kovács Imréné	1000 Ft
Deák Ferencné	1000 Ft
Nagy Rudolfné	1000 Ft
Jankainé Zelenka Anikó	500 Ft
Nemes Endréné és családja	2000 Ft
Kovács Mariann	500 Ft
Nedeliczki Mihályné és Ocskai Mihály	3000 Ft
Bérczes Elemér és felesége	5000 Ft
Halupa József	1000 Ft
Czikora Emília	5000 Ft
Király Béla és neje	2000 Ft
Éliás Dávid és neje	4000 Ft
Mórocz Antal	2000 Ft
Szekeres Józsefné	1000 Ft
Vetési Imréné	1000 Ft

Toronyóra és pompaharang

Örömmel értesítjük a Kedves Olvasókat, hogy evangélikus templomunk toronyórája újra pontosan működik – hamarosan, talán már karácsonykor. A toronyórát megrendültük, a többszörös referenciával dolgozó cég megkezdte az előkészületeket, és csak az időjárástól függ, hogy mikor kerül beszerelésre a négy irányba pontos időt mutató toronyóra. Szívesen felvállaltuk ennek a munkának a bekerülési összegét – több mint 1 millió forint –, mert nagyon bántó annak a toronynak az üzenete, ahol „áll az idő”. Illetve az idő nem, csak az óramutatók, és annak üzenete lesújtó.

Örömmel tapasztaljuk idén augusztus vége óta, hogy újra nagyon szépen és pontosan működnek a harangjaink. Korábban, több mint egy éve, elhallgattak a harangok, és kértük akkor a gyülekezet – áldozati vasárnapi – támogatását: 1,3 millió forint gyűlt össze erre a célra, és ennek köszönhetően megrendelhetjük harangjaink felújítását. Örömmel hallgatni a déli harangszó zengését, az istentiszteleti beharangozásokat, de minden temetés alkalmával is megszólalnak a harangok.

Így szeretnénk közzé tenni azt a lehetőséget is az érdeklődők számára, hogy újra rendelhető pompaharang, amelyet régen általában szeretteikre való emlékezés alkalmából rendeltek meg gyászolva emlékezők. Ez általában 4-5 perces harangozást jelent, szerény összegért megrendelhető a Lelkészi Hivatalban. Ugyanott lehet megbeszélni az időpontot vagy időpontokat is.

Nagyon szépen szólnak a harangok! Amikor megszólalnak, mintha a lelkünk is felemelkedne, de így is megható mindenkor egy pillantást vetni a zombai harangra is az oltártér mellett. Az elnémult harang ugyanúgy figyelmeztet, hív és elkísér.

Köszönettel és örömmel vesszük, ha lesznek olyan testvéreink, akik szeretnének hozzájárulni a toronyórák javításához adomány formájában.

SZERKESZTŐSÉG